

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

CUVÂNT ÎNAINTE la Congresul PNȚCD din 19-21 ianuarie 1996

La fiecare patru ani PNȚCD convoacă în Congres general pe reprezentanții sutelor de mii de membri și sprijinitori ai săi de pe tot întinsul țării.

Este momentul prezentării bilanțului asupra activității desfășurate de la precedentul Congres și al stabilirii drumului de urmat în viitor. Tot acum

șansa pentru curmarea răului care s-a abătut asupra țării.

În aceste condițiuni, Congresul PNȚCD capătă o semnificație specială. Țara întreagă privește spre noi și așteaptă să vadă o confirmare a încrederii pe care ne-o acordă.

Cu două luni în urmă am condus la mormânt

P229297

P229297

Programul Congresului PNȚCD

☞ **Data desfășurării:** 19-21 ianuarie 1996;

☞ **Locul:** Sala Mare a Teatrului Național din București;

☞ **Ora de începere:** 9,30;
Președintele Congresului:
Emil GHILEZAN

Vineri, 19 ianuarie 1995:

9,30 ♦ Deschiderea lucrărilor Congresului

- ♦ Slujba religioasă
- ♦ Intonarea Imnului național
- ♦ Videoclip
- ♦ Moment de reculegere
- ♦ Cuvântul de deschidere cu prezentarea delegațiilor

- ♦ Adoptarea programului
- ♦ Salutul invitaților
- ♦ Prezentarea Raportului de activitate al PNȚCD și a raportului parlamentar

13 - 15 ♦ Dezvelirea bustului lui Corneliu Coposu la sediul Convenției Democratice din str. Batiștei

♦ Pauză

15,00 ♦ Dezbateri asupra celor două rapoarte

- ♦ Votarea rapoartelor
- ♦ Prezentarea programului PNȚCD

18,30 - 19,00 ♦ Încheierea lucrărilor primei zile

Sâmbătă, 20 ianuarie 1995:

9,30 ♦ Salutul unor invitați

♦ Cuvântul președintelui Comisiei de Candidatură

- ♦ Alegeri pentru: • Președinte • Prim-vicepreședinte • Secretar general • Biroul de Conducere, Coordonare și Control • Membri supleanți • Comitetul de Conducere

13,00 - 15,30 ♦ Pauză

- ♦ Pe perioada numărării voturilor, discuții asupra programului și a raportului financiar
- ♦ Diverse moțiuni

18,00 ♦ Încheierea celei de-a doua zile a lucrărilor

Duminică, 21 ianuarie 1995:

9,30 ♦ Anunțarea rezultatului final al alegerilor

- ♦ Continuarea dezbaterilor și a diverselor moțiuni

- ♦ Prezentarea dezbaterilor și votarea rezoluției finale

♦ Cuvântul de încheiere

14,00 ♦ Încheierea lucrărilor Congresului.

Eventualele modificări ale programului vor fi aduse cu promptitudine la cunoștința opiniei publice prin mass media.

se vor alege cei ce vor conduce destinele partidului în următorii patru ani.

Simpla enumerare a acestor obiective generale, comune tuturor congreselor, scoate în evidență importanța acestei reuniuni.

Dar actualul congres are loc în condițiuni speciale, atât pentru țară, cât și pentru partidul nostru, fapt ce-i conferă o importanță cu totul excepțională.

Țara se găsește în grea suferință! Nivelul de trai al populației s-a prăbușit până la limite fără precedent în istoria modernă a acestei țări!

Corupția este atotstăpânitoare la toate nivelurile, ea face legea în această țară!

Fără nici o credibilitate, fără un program adecvat, guvernul privește neputincios la degradarea situației.

În dezorientarea generală, speranțele poporului român se îndreaptă tot mai mult către Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat, partid care de peste un secol, prin grele lupte și nenumărate jertfe, poartă drapelul libertății și înălțării neamului românesc.

În prezent, partidul nostru reprezintă principala forță politică a opoziției, reprezintă singura alternativă posibilă pentru schimbarea regimului care ne conduce de peste șase ani, reprezintă

pe marele nostru președinte, Corneliu COPOSU. Atât prietenii, cât mai ales, adversarii, așteaptă să vadă cum reacționează PNȚCD la această grea pierdere.

Acest an este și anul confrunțărilor electorale. Este absolut necesar să confirmăm electoratului că suntem într-adevăr forța capabilă să schimbe în bine fața acestei țări.

Stimați prieteni, să nu dezamăgim acest popor! Congresul nostru trebuie să reprezinte un partid puternic, un partid unit, un partid care continuă fără greș drumul său, un partid pe care pierderea președintelui nu-l abate de la țelurile sale.

Acest drum al nostru, sfințit cu atâtea suferințe, a fost confirmat totdeauna de mersul istoriei. El s-a dovedit totdeauna cel adevărat, el este garanția credibilității noastre prezente și viitoare!

Mereu cu gândul la viitorul acestei țări, să mergem în continuare pe același drum și, călăuziți de generoasele principii ale creștin democrației și de modelul nostru program politic, să ne înfățișăm în fața opiniei publice pe măsura forței noastre.

Să facem din acest Congres o premiză sigură pentru victoriile electorale pe care le așteptăm în acest an.

Ion DIACONESCU

Dezbateri privind problemele fundamentale ale României contemporane

În organizarea Direcției de Studii, Doctrină și Programe a PNTCD, miercuri 10 ianuarie, va fi susținută la Casa oamenilor de știință o dezbateri științifică având ca temă „Problemele fundamentale ale României contemporane”. Vor participa membri ai conducerii partidului: dl

Ion Diaconescu, dl Gabriel Tepelea, academicienii Aureliu Săndulescu, Horia Scutaru, Vlad Valentin, Mircea Săndulescu, Lazăr Dragoș, precum și alți specialiști. O atenție deosebită va fi acordată analizării programului partidului, cu câteva zile înainte de începerea Congresului PNTCD. (M.V.)

Primim la redacție:

Cunoșteam demult preocupările de eminescologie ale profesorului dr. Ion Buzăși - unul dintre urmașii marilor dascăli ai Blajului. I-am citit câteva studii publicate acum câțiva ani în diverse reviste. Încă de pe atunci, popasul poetului nostru național - Mihai Eminescu - în „Mica Romă” constituia, în scrisul său, o temă fundamentală. Onorând o catedră de limba și literatura română din această ilustrată cetate culturală cu rol extrem de important în dezvoltarea învățământului românesc, Ion Buzăși a cercetat „foile” (tipărite sau scrise de mama) și arhivele acestui oraș citorit de Inocențiu Micu Klein (care ar merita din plin epitetul „peressicus”, adică cel obișnuit cu suferința pentru durerile și prigonirile la care l-au supus cei ce nu voiau să recunoască ființa națională a românilor din Transilvania...) și pornind de la ideea că „O carte despre Eminescu este un vis tainic al oricărui critic istoric literar, pentru că despre Eminescu orice lucru, cât de mărunț, în atingere cu biografia și opera sa capătă importanță și semnificație, el fiind steaua fixă a literaturii române”, s-a decis să scrie „Eminescu și Blajul”.

Deși adevărate în principiu, versurile eminesciene: „Și când propria ta viață singur n-o știi pe de rost / O să-și bată alți capul s-o pătrundă cum a fost?”, în cazul istoricilor literari români, care și-au închinat mulți ani de viață studierii vieții și operei lui Eminescu (Peressicus, G. Călinescu și alții), studierii „luminii” pe care-acesta, în scurta-i viață, a „revărsat-o în lume” nu se confirmă... Ion Buzăși, cu modestia care-l caracterizează, n-a urmărit altceva decât să pună în valoare câteva noi adevăruri despre poetul nepereche. Cele 139 de pagini, de la un capăt la celălalt, respiră patriotism, profesionalism și declarată admirație pentru geniul eminescian - unul dintre cei mai mari fii ai poporului nostru.

Cum este firesc, în primul capitol („De aici a răsărit soarele românismului”) se constituie într-un substanțial studiu despre Blaj - orașul adoptiv al lui Eminescu”. Capitolul al II-lea („De ce și când a venit Eminescu la Blaj”) și capitolul al III-lea („Ei l-au cunoscut pe Eminescu la Blaj”) întăresc niște date știute și pun în lumină altele noi. Ideea de-a reproduce importante pasaje din mărturiile celor ce

ION BUZĂȘI

l-au cunoscut, în 1866, pe Eminescu la Blaj s-a dovedit fericită - fie și numai pentru faptul că sunt, din nou, puse la dispoziția cititorilor. „Receptarea poeziei eminesciene la Blaj” (cap. al IV-lea) în care sunt reproduse părți semnificative din studiile lui Lucian Blaga - „De la cazul Grama la tipul Grama” - și Șerban Cioculescu - „De la d-rul Grama la câțiva agramați de azi” și „Ecouri blăjene în creația eminesciană” (cap. al V-lea) reprezintă două studii dense cu poziții și contribuții de mare valoare.

Pentru că istoria presunse pune ideea de contnitate în spirit excelsior (mai sus!), introducerea unui capitol „Eminescu și oamenii Blajului” s-a dovedit absolut necesară. Gheorghe Șincai, Aaron Pumnul, Timotei Cipariu, Andrei Mureșanu și George Barițiu își înscriu numele în rândurile celor mai admirați de poet bărbați înaintași.

Capitolele ultime („Semnificațiile popasului blăjean” - cap. VII: „Popasul lui Eminescu la Blaj - evocat de poezi” - cap. VIII și „Numele eminescian al Blajului” - cap. IX) încheie rotund cartea lui Ion Buzăși, care și-a ales drept motto profeticele cuvinte ale lui Simion Bărnuțiu: „Când va răsări est Luceafăr pe cerul Daciei Romane, bătrânii ei vor întineri de bucurie, fetele ei vor corona cu flori pe îngerul care va cuteza a lua vâul străin ce le întuneca acum grațiile italice, feciorii îi vor purta în triumf ca pe un erou, care au șters macula (pata) străină de pe numele românesc, poporul îi va eterna memoria cu mormânt de neuitare, care i-l va înălța în inima sa cea recunosătoare, ca restauratorul tinerețelor limbii sale”.

M. AUGUSTIN

Marti, 9 ianuarie, a avut loc la sediul PNTCD - sector 2 București, în organizarea Asociației Inginerilor PNTCD, masa rotundă cu tema: „Contractul cu România - o soluție viabilă”.

În cadrul dezbaterilor avute, au luat cuvântul numeroși profesori universitari, directori de

mari întreprinderi economice, parlamentari, gazetari.

Au participat conducători ai CDR în frunte cu prof. univ. Emil Constantinescu, Ion Diaconescu, președintele PNTCD ș.a.

Contractul cu România - o soluție viabilă

Dr. Ing. Barbu PIȚIGOI, Președintele Asociației Inginerilor PNTCD

Lucrările Comitetului Executiv al Ligii Primarilor și Consilierilor PNTCD

La sediul Primăriei sectorului 4 al Capitalei s-a desfășurat ședința Comitetului Executiv al Ligii Primarilor și Consilierilor PNTCD. A fost dezbătut raportul de activitate pe anul care a trecut și s-a prezentat planul de activități pe anul 1996. În prezența dlui Ion Diaconescu, președintele PNTCD, s-au discutat problemele legate de activitatea primarilor și consilierilor PNTCD, imaginea acestora în mass media și greutățile pe care le întâmpină în exercitarea mandatului primit din partea alegătorilor. După rezolvarea problemelor organizatorice curente s-a trecut la redactarea Raportului Ligii Primarilor și Consilierilor PNTCD care va fi prezentat la Congresul partidului.

La reuniunea prezidată de dl prof. Iulian Crețu, președintele Ligii Primarilor și Consilierilor PNTCD și viceprimar general al Capitalei, au mai participat: Barbu Pițigoi, deputat; Cornel Popa, viceprimar al municipiului Alba Iulia; Felician Ioniță,

viceprimar al municipiului Bacău; Tudor Pamfil, președintele Consiliului județean SAJ; Gheorghe Ipate, viceprimar al sectorului 4; Silvia Nica și Ion Iordan, consilieri municipali și Maria Răducăneanu, consilier la Primăria sectorului 1.

Participanții au făcut un pelerinaj la mormântul lui Corneliu Coposu, unde au depus flori, au aprins lumanări și au păstrat un moment de reculegere.

Comitetul Executiv al Ligii Primarilor și Consilierilor PNTCD a hotărât să solicite președintelui partidului, dl Ion Diaconescu, să supună aprobării Congresului ca președintele în exercițiu al Ligii să ocupe de drept funcția de președinte al Biroului de Conducere, Coordonare și Control. Motivația este dată de rolul și importanța pe care primarii și consilierii, membri ai Ligii le au în aplicarea politicii partidului ca autorități ale administrației publice locale.

Prof.dr. Ion IORDAN

Pierderi

Pierdut certificat de înmatriculare pe numele Ciceu - Yamato, Nr. J 40/3662/1991. Se declară nul.

Cititorii periodicului „Dreptatea” care doresc abonamente sau următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6503554, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând că periodicul „Dreptatea” figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel: 6503554, fax: 6506444, 70179, București, sector 1.

Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.

Tehnoredactare

computerizată:

Mihaela Ivan,

Anca Firescu.

Tiparul executat la

TIPOREX

Calea Plevnei nr. 114, sector 1,

tel: 637.71.96

Anul economic românesc 1996, între optimismul guvernamental și realismul cifrelor

Activitatea economică în anul 1996 începe în România sub auspicii favorabile în contextul revigorării economiei mondiale în anii 1994 și 1995, fiind însă în același timp puternic influențată negativ de aspectele specifice economiei românești din cursul anului 1995.

În acest context trebuie pornit de la următoarele constatări:

1. Procesul de stabilizare macroeconomică, deși a obținut unele rezultate în 1995, nu a reușit să atingă parametrii asumați de executiv pentru acel an, rata inflației fiind în realitate peste 45% față de cea asumată de circa 29%. Corelat cu aceasta și leul s-a devalorizat corespunzător, infirmând prognozele oficiale inițiale.

2. Procesul de restructurare al industriei practic nu a început încă și deși Guvernul asumă pentru 1996 un spor relativ important în ceea ce privește formarea brută de capital (+8,8%) față de anul 1995, acesta nu este nici pe departe suficient pentru o demarare reală a acestei restructurări. Precizăm că volumul investițiilor va reprezenta în 1996 16,6% din produsul intern brut, în condițiile în care și acesta, la rândul lui, nu va reprezenta, în termeni reali, decât 82,2% din cel al anului 1988. Aceasta face ca investițiile în anul 1996 să nu reprezinte decât 68,2% din cele realizate în 1988.

3. „Accelerarea” privatizării, pre-

văzută prin Legea 55/1995 a dat în prima sa perioadă de aplicare, rezultate incredibile de slabe, fiind de presupus că nici anul 1996 nu va aduce nimic nou. Este lesne de înțeles lipsa de entuziasm a populației pentru această acțiune tipic populistă, căreia nu-i înțelege nici rostul, nici eficiența din punct de vedere al interesului fiecărui cetățean. Ca să nu mai vorbim de faptul că acțiunea „cuponada” nu va aduce nici un leu în recapitalizarea societăților comerciale de care acestea au atâtă nevoie pentru atenuarea blocajului financiar.

Pornind de la aceste constatări, ne temem că anul 1996 nu va aduce îmbunătățiri importante în viața economică a țării și în nivelul de viață al populației întrucât:

1. Produsul intern brut nu va crește decât cu 4,5% ajungând doar la 82,2% din nivelul anului 1988, nivel care știm pe pielea noastră cât de scăzut a fost.

2. Rata inflației prognozată de executiv pe anul 1996, de circa 20%, va fi cu siguranță depășită, în condițiile în care încă de la începutul lunii ianuarie 1996, RENEL a anunțat iminenta creștere a prețului energiei electrice, care va antrena după ea creșterea prețului tuturor produselor industriale.

3. Procesul de restructurare al industriei va continua în același ritm foarte scăzut, datorită ineficienței politicii guvernamentale de atragere a capitalurilor.

Nu se poate vorbi despre un proces real de restructurare, măcar în limitele strategiilor de dezvoltare elaborate de ministerele de specialitate, până când nu se va constata un aflux substanțial de capital străin, atât sub formă de credite, cât și sub formă de investiții directe.

Suntem adepți unei îmbinări armonioase a investițiilor interne cu cele de capital străin, dar atât timp cât băncile românești vor practica dobânzi mari, nestimulative pentru investiții pe termen mediu și lung, iar posesorii români de capital nu par interesați în acest moment de investiții serioase în domeniul industrial, considerăm că atragerea capitalului străin reprezintă o alternativă importantă.

4. Exporturile, deși vor crește cu 12%, ajungând la 8400 milioane dolari, își vor păstra în continuare structura nefavorabilă, ponderea rămânând să fie reprezentată de produse cu grad scăzut și mediu de prelucrare, mari consumatoare de energie. Această structură va continua să rămână aceeași până când procesul de restructurare al industriei nu-și va face simțite efectele.

În acest context nu este de mirare că prognozele guvernamentale prevăd o scădere a numărului salariaților cu 1,7% (de la 5,9 milioane la 5,8 milioane persoane) și o creștere a numărului

șomerilor cu 14,5% (de la 1,1 milioane persoane la 1,26 milioane persoane).

În încheiere, trebuie remarcat faptul că o revigorare puternică a economiei nu poate fi decât rezultatul unei politici economice consecvente de accelerare a tranziției spre economia de piață fără a întoarce nostalgic capul înapoi tot timpul, așa cum de fapt face în prezent principalii factori de decizie din țara noastră. Fără a face nici o aluzie, menționăm că în China, conducătorii și-au înțeles misiunea și rezultatul a fost în 1995 o creștere economică de 10,8% însoțită de o rată moderată a inflației (14,8%). Să fi contribuit oare la aceasta și zecile de miliarde de dolari aduse de capitalul străin în ultimii ani în China?

Nu trebuie uitat faptul că rezultatele economice ale anului 1996 este posibil să se înrăutățească și datorită faptului că acest an este un an electoral, și se presupune că actualul executiv va lua în preajma alegerilor măsuri populiste de creștere a salariilor, pensilor, ajutoarelor de șomaj și altor alocații, fără suport în creșterea economică reală, în vederea atragerii de voturi pentru partidul în prezent la putere. Aceste măsuri vor accelera inflația contribuind la scurt timp după aplicarea lor la scăderea în termeni reali a nivelului de trai al populației.

Ing. Costin SCORȚEA

De la teroare fără teroriști și corupție fără corupți, la complot fără complotiști...

Există idei sau formule (eventual sintagme) care enunțate sus și tare sunt adeseori acceptate de argumentație. Contează tradiția enunțului și pentru cele noi, vehemente afirmații.

De pildă „Excepția confirmă regula”. Am încercat fără succes să găsească „filozoful” care deține prioritatea. Pentru că în știință - matematica îndeosebi - un mod de a infirma o teoremă este printr-un contraexemplu, altfel zis printr-o excepție. Orice regulă cade, în consecință.

În aceeași manieră se anunța de pildă „nu se poate stăvili inflația fără creșterea șomajului”. Sau „statele care au datorii externe mari, se bucură de încredere” și „moneda națională slabă întărește exportul”.

Mania persecuției la români începe cu fotbalul, de regulă datorită arbitrajelor sau conșpiratiei FIFA. La fel la handbal sau la gimnastică. În alte sporturi suntem departe de a câștiga, și problema se pune mai puțin. Ca studentul care ține minte numai examenele la care a fost nedreptățit dar uită punctele nemeritate de la alte examinări.

Mania persecuției a trecut de la fotbal la revoluție ori la consecințele guvernării Văcăroiu.

Centrala nucleară (de la Cernavodă) este victima unui complot (extern?). Un complot fără complotiști ca și teroarea fără teroriști, corupție fără corupți...

Promisiunea, neonorată, de a porni centrala în vara lui '96 - a căzut victima complotului (inițial ea a căzut victimă în 1994 și chiar mai devreme). Deși centrala se construiește de 16 ani, și este concepută de peste 25. Douăzeci și cinci de ani în care ar fi trebuit să avem nu un reactor ci 3-4 centrale cu câte 5 reactoare. Adică o totală independență de sursele de cărbune.

Cărbune? Poate că nu e un complot extern. Pentru că cele cinci grupuri de la Cernavodă lucrând în plin, plus cele câteva hidrocentrale ar acoperi necesarul actual de energie electrică al României. Și dacă în loc de risipă s-ar investi în economisirea de energie, aceste grupuri ar acoperi și nevoi ulterioare lui '96, (din România). Fără gram de cărbune. Poate adăugând cele câteva grupuri pe gaze și păcură. Qui prodest (cui folosește) întărirea? Poate unor categorii sociale protejate.

Grupurile de lucru pentru centrala nucleară românească au fost proiectate din perioada Gheorghiu-Dej, probabil odată cu aprilie '64. Ele s-au constituit în 1964 (primele) și au desfășurat ceva activitate. Drama acestor colective a fost instabilitatea - mulți au „rămas” prin străinătate cu ocazia vreunei specializări și mulți din cei „înapoiși”, odată revelați în țară, au renunțat la valorificarea cunoștin-

țelor acumulate (?) în deplasări. În acest fel profitul în experiență era la începutul anilor '70 tot zero. În continuare s-au constituit nuclee de negociere, de inițiere etc iar apoi de proiectare. Principala temă a „proiectării” românești era... traducerea materialelor canadiene, căci până și cei școlii prin Canada, datorită sistemului de selecție „pe puncte” mai ales după 1971 - nu prea uzau curent de limba engleză. (Desigur că au fost și sunt - numeroși cei care s-au integrat la nivelul necesar lucrării).

În lumea civilizată se investește în Negawatt (nu Megawatt). Adică în acele tehnologii care conduc la reducerea consumurilor. Acum 10-15 ani, străbăteu cu greu afirmații precum că aluminii româneseci este cel mai energofag din lume. Acum se trece sub tăcere. Se mai spune că exploatarea energiei sub formă de lingouri. La fel și cimentul, la fel și cuptoarele electrice ale oțelăriilor.

Se poate demonstra cu creionul (sau calculatorul) că investiția pentru economii energetice este mai ieftină decât construcția de noi grupuri energetice. România posedă instalații de patru ori necesarul actual.

Se poate demonstra că prețul unui autoturism cu mic consum, este perfect justificat prin economia de carburant (benzină, motorină).

Mașinile „de familie” europene realizate după 1982 - consumă 3,8-4,2 l la 100 km, la 90 km/h. Dacia înghite dublu, ca și defunctul Olcit. Dacia cea mai nouă (Nova) a fost mediatizată mai puțin sub aspectul ei anarmonic - consumul.

O mașină rezonabil proiectată ar aduce românului mediu (16.000 km rulați pe an) o economie de circa 500 litri de benzină. Să protejăm produsul intern sau să facem economii la importul de petrol?

Se folosesc deseori imagini plastice pentru seducerea (lămurirea) electoratului. Un prim cât de sărac este bugetul (nici batiste nu are), un mândrie să-ți manifeste neprecieparea? Printre sintagmele plastice - familie medie, coșul zilnic etc. - apare și aceea a datoriei externe. Când guvernul post-decembriste preluarea unei țări fără datorii? Fericite de guvernale opoziției că vor prelua finanțele unei țări profund îndatorate?

După cum s-a constatat în ultimii ani tot ce-am împrumutat de-afară a mers la serviciul datoriei externe (dobânzi + rate). Atunci care e chilipirul mai ales că acest serviciu al datoriei externe este în creștere? Cum poți să-i pretinzi unui gospodar să pricea-

pă că e mai bine să fie dator vândut decât solvabil?

Împrumuturile își au rostul lor, dacă știi să folosești banii, dacă folosind banii îți asiguri o prosperitate superioară dobânzii și ratelor ce vor fi plătite. Cum România va avea de plătit cam 1 miliard la cele cinci împrumutate, scoateala e simplă: dacă ai o rentabilitate mai mare de 20% la investiția - totală - făcută, se merită. Dacă nu, mai bine folosești - mai prost - banii proprii care i-ai da pentru datorie.

Bilanțul „Cernavodă” putea fi certamente favorabil românilor. Scoțind toate, la nivel național, înșepând cu reorientarea forței de muncă disponibilizată din RENEL, continuând cu cea disponibilizată din minerit, operațiuni care desigur implica costuri sociale și materiale.

Dar o lucrare - investiție prelungită înseamnă imobilizarea de mijloace, regii și amortismente, înseamnă angajarea unor fonduri care nu produc, dobânzi și rate. A evaluat cineva aceste costuri deja plătite de români - în mare parte sub celălalt regim - la prețul unor dolari foarte scumpi?

Măi înseamnă a importa energie electrică, păcură, cărbune energetic în loc de a exploata aceste produse înseamnă a utiliza o tehnologie mai nepoluantă și cu puțină grijă sau chiar deloc poluantă. Înseamnă și o dovadă de incompetență managerială.

Au produs cele peste 8 miliarde consumate de la Roman până la Văcăroiu, 8 miliarde de fiecare cinci ani? Răspunsul este nu. Atunci, în principiu e bine să fi dator, dar de fapt nu e. Poate face guvernarea actuală excepție de la această concluzie?

Poți să te îndatorezi ca să plătești datoria, dar orice înapun știe că aceasta înseamnă să fi și mai datornic.

Poți să faci asta - prin excepție - dacă după 10-20 de ani de supradatornic vine Moș Crăciun (căci Gerilă nu face asta) și-ți anulează datoria externă. Dar pentru așa ceva îți trebuie să ai președinte un Walesa și nu un Ilescu. (Acesta ar fi excepția).

Căci ideea că vor plăti guvernul vîntoarea (ale opoziției actuale), chiar dacă e o formulă în care sperăm, până în acel moment (și din acel moment) tot românul de rând va plăti.

Lect. univ. dr. Corneliu Apostol STĂNESCU

P.S. Dacă ar fi să luăm rezultatele oficiale România a stăvilit inflația fără să crească șomajul. O asemenea realizare mai au doar Statele Unite în 1993-1995. Tot România a reușit să infirme și prezumpția că moneda slabă consolidează exportul.

Deșeurile urbane - un pericol pentru sănătate și mediu (IV)

Creșterea rapidă a ritmului de utilizare a materialelor în SUA, Europa de vest și Japonia, după cel de-al doilea război mondial, a condus la dezvoltarea economică, a creșterii cantității de gunoie urbane dar și la schimbarea structurii componentelor acestora. De exemplu, în SUA cantitatea de deșeurile urbane a început să crească, pe locuitor, după 1960. În 1988 fiecare locuitor din SUA producea circa 600 kg deșeurile urbane. Cantitatea de deșeurile urbane variază foarte mult de la țară la țară. După datele furnizate de OECD (Organizația Economică pentru Construcție și Dezvoltare), pe la mijlocul deceniului al nouălea, americanii și canadienii produceau aproximativ o cantitate de două ori mai mare de deșeurile urbane decât europenii și japonezii.

Adevărații munți de deșeurile urbane cât și de altă natură reprezintă o trăsătură caracteristică pentru economia de piață și nu numai pentru ea. În țările excomuniste ca, de exemplu, Comunitatea Statelor Independente cantitatea de deșeurile urbane crește anual cu 2-5 la sută. Același fenomen se manifestă și în țările din Centru și Estul Europei ca urmare a deschiderii economiei acestora către țările din vest.

În țările în curs de dezvoltare deșeurile urbane constituie, încă, un fel de lux și aparțin celor bogați, în timp ce, pentru o mare parte din populație scormonit prin gunoie în vederea sortării și reutilizării constituie un mod de existență de pe urma celor avuți.

Structura componentelor deșeurilor urbane a suferit transformări esențiale. Dacă timp de mai mulți ani componenta principală a deșeurilor urbane din țările industrializate o constituia hârtia și cartonul care varia între 15-20 la sută din greutate, în prezent se constată apariția unor categorii importante de deșeurile urbane ca aluminiul, materialele plastice, firele și fibrele sintetice înlocuitoare a celor tradiționale ca sticla, otelul etc. Avântul producției de materiale plastice a dus în SUA la creșterea acestora cu 9 la sută în greutate, respectiv cu 20 la sută în volum în compoziția deșeurilor urbane. Multe dintre produsele de consum moderne conțin și substanțe organice toxice (pesticide, lacuri, vopsele, solvenți etc), baterii și acumulatori electrice în compoziția cărora intră metale grele ca plumbul, cadmiul și mercurul punând probleme deosebite la depozitarea lor.

În ultimele decenii, mai precis din

anii '60, în majoritatea țărilor industrializate, s-a ajuns la concluzia că deșeurile urbane reprezintă o problemă în ceea ce privește cantitatea, transportul și depozitarea lor. Totodată, constituie un focar de poluare și pericol care atentează atât asupra mediului cât și a sănătății populației.

Deșeurile urbane depozitate în aer liber sub influența precipitațiilor (ploi, zăpezi) formează prin macerarea, extracția, filtrarea și solubilizarea unor produse toxice (substanțe chimice organice și metale grele) un amestec numit cu un termen științific - **leachate** (extract). Acest amestec pătrunde în pătura freatică, subterană, motiv pentru care gropile de gunoi nu sunt derivate în preajma localităților. Populația multor așezări din SUA a fost nevoită să nu mai consume apa din propriile lor puturi și mai mult de o cincime din locurile de depozitare a deșeurilor urbane figurau pe lista de curățire a superfondului inițial la nivel guvernamental.

Majoritatea țărilor industrializate au adoptat, conform prevederilor Convenției de la Basel (Dreptatea, Seria V-a, nr 87, decembrie 1995, p. 7), o politică asemănătoare și o birocrație administrativă ierarhică care să gestioneze problema deșeurilor. Managementul/gestionarea deșeurilor urbane presupune adoptarea unui set de opțiuni pentru reducerea surselor de producere a deșeurilor, reutilizarea directă a acestora, reciclarea, incinerarea cu recuperare energiei înglobate și numai ca soluție finală, depozitarea în gropi. Programul Organizației Națiunilor Unite pentru mediul ambiant a aprobat această ierarhizare a opțiunilor manageriale. Politici similare au adoptat unele grupări cetățenești, conducători de mari companii industriale și oficialități guvernamentale din țările Europei, Americii și Japoniei. De asemenea, ideile fundamentale s-au transpus în acte normative și legislative ca, de exemplu, legile care se referă la conservarea resurselor și recuperarea materialelor din 1976. În pofida acestor principii, în

practică, s-a acționat în mod contrar. Multe din guverne continuă să se preocupe mai mult de management decât de reducerea cantităților de deșeurile urbane. Aceste guverne când sunt strătate de criza depozitării sau a mișcărilor ecologice sau a populației se grăbesc să finanțeze opțiunile pentru care au semnat tratatele internaționale dar începând cu cele mai puțin eficiente, respectiv cu gropile de gunoi și incinerarea.

(deșeurile stradale) etc cât și din unele industrii (deșeurile cu o compoziție preponderent organică asemănătoare cu cele menajere). Printre deșeurile menajere se pot menționa cele rezultate de la bucătăriile individuale, restaurante, cantine, reziduurile reciclabile ca sticla, hârtia, cartoanele, materialele plastice, diversele țesături din produse naturale sau fire și fibre artificiale sau sintetice și metale, în special aluminiul, reziduurile de grădină, diferite ambalaje, lacuri, vopsele, solvenți, pesticide, medicamente perisate, baterii, anvelope și articole tehnice din cauciuc, resturi de piele și înlocuitori, uleiuri perisate etc. Printre deșeurile stradale se pot număra nisipul, molozul, frunzele, fructele, crăciile, diverse ambalaje și hățții etc. Aceste deșeurile reprezintă aproximativ 20 la sută în greutate și 7 la sută în volum din totalul deșeurilor urbane. În tabelul 1 se prezintă compoziția procentuală a deșeurilor urbane solide, inclusiv a celor industriale

asemănătoare, din landul Bavaria-Germania, unde se colectează 3,8 milioane tone pe an, respectiv 20 milioane metri cubi pe an comparativ cu tabelul 2, mai puțin sugestiv, al deșeurilor urbane din România.

Compoziția deșeurilor urbane din landul Bavaria	
Tipul de deșeu	Procente
Deșeu mărunț inclusiv materiale organice nefermentate	50
Hârtie	26
Materiale plastice	6
Metale	5
Sticlă	13

Din punct de vedere cantitativ deșeurile urbane sunt caracterizate prin cantitatea specifică pe locuitor și zi sau an.

Compoziția deșeurilor urbane din România	
Tipul de deșeu	Procente
Deșeurile organice nefermentate	50
Diverse	34-36
Metale	17-18
Sticlă	11-12,5
Cenușă	2,5-3

Pe baza datelor publicate de Institutul de Cercetări pentru Ingineria Mediului (ICIM) rezultă că pentru București această valoare este de 0,34 tone locuitor pe an, pentru Timișoara și Constanța de 0,25 tone locuitor pe an comparativ cu landul Bavaria unde este de 0,35 tone locuitor pe an. Aceste cifre variază în funcție de anotimp și sunt cu 10-30 la sută mai mari iarnă și mai mici vara. Diferența se datorează încălzitului iarna cu lemne și cărbuni care generează o cantitate mai mare de cenușă și zgură.

Deșeurile urbane se mai caracterizează și prin greutatea lor specifică, care, în medie, variază de la 150-200 kg pe metrul cub.

Corneliu-Anton COCIAȘU

Politică și inflație

Omului de pe stradă nu trebuie să i se spună în cifre cât de bine sau cât de rău o duce pentru că el simte acest fenomen și știe astfel adesea mai bine decât oricine.

Rezolvarea acestei „necunoscută” este o problemă monetară economică, socială și politică. Sintetic, sănătatea economiei naționale este reflectată de creșterea sau scăderea prețurilor, respectiv de inflație sau deflație. Din acest punct de vedere Japonia cunoaște un proces de deflație iar SUA și Uniunea Europeană un proces de inflație, însoțit de recesiune (stagflație).

Atunci când creșterea prețurilor are loc într-un ritm foarte rapid, de peste 15% anual, și este însoțită de perturbări macroeconomice majore, avem

de a face cu inflație galopantă sau hiperinflație. Este cazul țărilor aflate în tranziție spre economia de piață.

Trecerea de la hiperinflație la inflație este un proces economico-social a cărui durată depinde de voința națională, de voința politică, de competență și de măsura coeziunii și armonizării acestor 3 componente. Până acum, nici una din fostele țări comuniste nu a încheiat acest proces.

După șase ani de criptocomunism, poziția țării noastre în grupul țărilor central și est-europene este în staționare, cu foarte mici variații de la ultimul la

penultimul loc. Iată de ce începând cu acest an electoral este necesar ca voința națională să fie în consens cu voința politică și competența Convenției Democratice.

Din punct de vedere economic, pentru a comprima perioada de trecere de la hiperinflație la inflație, este necesar să se acționeze metodic și consecvent. Pentru a putea corecta în timp util consecințele sociale imprevizibile în acest moment, trebuie acționat cu pași mărunți și rezezi.

Deciziile macroeconomice care ne stau în față sunt: privatizarea; reforma monetară sau stoparea emisiei de

monedă; eliminarea impozitării investitorilor străini în capacități productive de nivel tehnologic european; promovarea și sprijinirea pe cale fiscală a parteneriatelor de cercetare științifică între agenții economici din România și cei din țările Uniunii Europene; reducerea cheltuielilor publice; sprijinirea și promovarea produselor indigene competitive pe piața mondială; diversificarea formelor și mijloacelor de plată; înființarea și sprijinirea fiscală a burselor de mărfuri și valori; crearea unui cadru legislativ și fiscal care să deblocheze, să dinamizeze și să favorizeze competitivitatea economiei naționale și integrarea în Uniunea Europeană.

Nicolae PARASCHIV

Prevederi statutare cu privire la congresul PNȚCD și alegerea conducerii centrale a partidului

Art. 145 - Forurile de conducere ale Partidului sunt:

1. Congresul,
2. Delegația Permanentă,
3. Comitetul de Conducere,
4. Biroul de Conducere, Coordonare și Control,
5. Președintele Partidului.

Art. 146 (1) - Congresul este forul suprem de conducere al Partidului.

(2) - Congresul dezbate probleme din toate domeniile de activitate ale Partidului și adoptă orice acte de hotărâri și de programe.

(3) - Congresul își alege pe Președintele Partidului.

Art. 160 (1) - Ordinea de zi și programul de desfășurare a lucrărilor, raportul politic și cel financiar-contabil, programele, strategia și tactica de luptă ale Partidului, precum și orice alte măsuri ce se propun a fi adoptate sunt supuse dezbaterilor și aprobării Congresului.

(2) - Delegații la Congres au dreptul să ia parte la dezbateri pe oricare din temele ordinii de zi, conform programului de desfășurare aprobat. Președintele Congresului poate limita cuvântul acordat fiecărui vorbitor.

Art. 161 (1) - În intervalul de timp dintre congrese, Delegația Permanentă este forul suprem de conducere al Partidului și îndeplinește toate prerogativele Congresului. În sesiunea sa, din timpul

Congresului, Delegația Permanentă alege forurile de conducere ale Partidului, cu excepția Președintelui.

Art. 165 - Între Congrese, Delegația Permanentă se convoacă anual, precum și atunci când Partidul trebuie să adopte hotărâri majore.

Art. 169 - În intervalul dintre sesiunile Delegației Permanente, conducerea Partidului este exercitată de Comitetul de Conducere.

Art. 173 (1) - Comitetul de Conducere se întrunește cel puțin de două ori pe an și ori de câte ori este nevoie, la convocarea Biroului de Conducere, Coordonare și Control sau la cererea majorității membrilor săi.

Art. 174 - În prima ședință după Congres, Comitetul de Conducere alege secretarii generali adjuncți ai Partidului, precum și membrii Juriului de Onoare și Disciplina și ai Comisiei Centrale de Constații.

Art. 175 (1) - În intervalele dintre ședințele Comitetului de Conducere, conducerea Partidului este exercitată de Biroul de Conducere, Coordonare și Control.

(2) - El adoptă hotărâri, decizii, instrucțiuni și orice alte acte de conducere.

Art. 176 - Biroul de Conducere, Coordonare și Control se compune din: Președintele Partidului, 8 membri (prim-vicepreședinte, secretar general, 6 membri cu rang de vicepreședinte) și 8 membri supleanți.

Art. 186 (1) - Orice membru al Delegației Permanente poate candida pentru a fi ales în orice funcție de conducere, în condițiile prevăzute de prezentul paragraf.

(2) - El se poate autopropune sau poate fi propus de forurile abilitate să trimită delegați la Congres, precum și de către Biroul de Conducere, Coordonare și Control.

Art. 192 (1) - Alegerile se vor ține în mod succesiv, în ordinea stipulată în prezentul articol.

(2) Delegații la Congres îl aleg pe Președintele Partidului.

(3) Membrii Delegației Permanente îi aleg pe:

- a) Prim-vicepreședintele Partidului,
- b) Secretarul general al Partidului,
- c) 6 vicepreședinți, membri ai Biroului de Conducere, Coordonare și Control,
- d) membrii supleanți ai Biroului de Conducere, Coordonare și Control,
- e) membrii Comitetului de Conducere.

Art. 197 - La toate alegerile pentru forurile de conducere ale Partidului, criteriul de departajare în caz de egalitate de voturi este vechimea mai mare în Partid.

Art. 199 - Durata mandatului tuturor forurilor conducerii centrale ale Partidului, cu excepția Delegației Permanente, este de patru ani.

Scurt ghid de campanie electorală (II)

Lansarea de către CDR a manifestului electoral „Contract cu România” se încadrează în faza de strategie descrisă anterior. În acest document sunt enunțate clar și sintetic principalele obiective pe care Convenția și le propune să le realizeze în primele 200 zile după ce ar câștiga alegerile generale din 1996. Fiecare din cele 20 de puncte ale „Contractului cu România” se constituie în teme ale campaniilor electorale. Unele dintre ele, detașate și adaptate problematicii admnistrației locale, vor deveni subiectele herbină ale campaniei pentru alegerile locale.

Nu putem încheia prezentarea, succintă, a fazei de strategie fără a menționa importanța bugetului campaniei electorale. Bugetul trebuie să acopere toate cheltuielile de campanie: publicitate în mass-media, materiale de propagandă electorală, cheltuieli de transport și cazare a persoanelor implicate în campanie, chiri pentru sălile ce vor găzdui mitinguri electorale etc. Este evident că activitatea de campanie electorală consumă fonduri bănești impotante. Acestea provin din: finanțare de la buget (relativ modestă), cotizațiile membrilor de partid, donații, contribuții financiare ale parlamentarilor, primarilor și consilierilor partidului etc. Administrarea judicioasă a mijloacelor financiare, astfel ca ele să acopere întreaga campanie, determină o dată în plus necesitatea unei foarte bune organizări și planificări a activității de campanie.

În vederea apropiatei campanii pentru alegerile locale din județul și localitatea dvs, vă propunem următoarele întrebări de verificare:

1. Care sunt rezultatele dorite ale campaniei (câte posturi de primar, viceprimar, consilieri și în ce localități; ce procentaje în consiliile locale)?
2. Care este mesajul central al campaniei?
3. Care sunt temele campaniei?
4. Ce slogan electoral ați ales pentru a susține mesajul campaniei?
5. Spre ce grupuri - țintă veți direcționa în principal mesajul campaniei?
6. Care este bugetul derulării campaniei? Cum va fi găndit să obțineți fondurile și cum le veți repartiza?

3. Faza de construcție

Odată definită strategia (ce dorim să facem? pentru cine? în ce fel?), urmează crearea instrumentelor pentru punerea ei în practică. Acestea sunt echipa de campanie și planul de campanie.

3.1. Echipa de campanie

Echipa de campanie (EC) cuprinde un număr de persoane dornice să activeze înaintea, în timpul și după campania electorală. Ele trebuie să aibă un anumit talent organizatoric,

rezistență la efort îndelungat, capacitatea de a mobiliza oamenii și de a le insufla entuziasm. Întrunirea acestor calități este o condiție esențială a unei bune EC și explică în mare măsură de ce aceste echipe sunt alcătuite majoritar din tineri și femei.

EC este condusă de un director de campanie. El trebuie să fie, în primul rând, un bun organizator. De asemenea, trebuie să aibă o viziune bine conturată asupra campaniei și să fie capabil să stimuleze și să încurajeze membrii echipei. Sarcina principală a directorului de campanie este să conducă în mod eficient EC în elaborarea și executarea planului de campanie. De aceea, directorul de campanie trebuie:

- să poată lua decizii rapide și să-și asume răspunderea pentru consecințe
- să-și consacre întreg timpul pentru problemele campaniei
- să poată delega, atunci când este necesar, o parte din responsabilitățile sale membrilor EC
- să urmărească încadrarea în termenele stabilite
- să întrețină coeziunea și entuziasmul EC

3.2. Organizarea echipei de campanie

În interiorul EC trebuie stabilite de la început funcțiile și atribuțiile fiecăruia. În linii mari, acestea sunt:

- directorul de campanie
 - conduce echipa
 - ține legătura cu EC de la nivelul ierarhic superior
 - ține legătura cu candidații
 - ține legătura cu conducerea partidului (și a CDR)
 - secretarul
 - informează membrii EC și candidații
 - primește și expediază corespon-

dența EC

- ține evidența documentelor EC
- trezorerul
- este responsabil cu constituirea, repartizarea și controlul bugetului EC
- responsabilul cu materialele electorale

- colectează, livrează și ține evidența materialelor electorale

- asigură distribuția manifestelor, afișelor, „fluturașilor” etc.
- coordonatorul activităților de publicitate

- ține legătura cu presa

- asigură editarea materialelor scrise

- difuzează în mass-media anunțurile și reclamele electorale

- coordonatorul discursurilor și evenimentelor electorale

- organizează și coordonează manifestările electorale (mitinguri, dezbateri, întâlniri cu alegătorii)

- coordonează discursurile electorale în vederea propagării clare și eficiente a mesajului
- membri ce efectuează diverse tipuri de activități specifice campaniei.

3.3. Planul de campanie

Planul de campanie (PC) este ansamblul de activități electorale, planificate și organizate astfel încât să conducă la îndeplinirea obiectivelor strategice. Înainte de a începe campania electorală, trebuie să avem clar în minte:

- ce activități electorale vom realiza
- care sunt termenele pentru pregătirea și executarea acestor activități
- cine sunt responsabilii cu aceste activități și cine sunt cei ce le realizează.

PC trebuie să ofere imaginea limpede a derulării campaniei, pe

săptămâni și pe zile. Fiecare membru al EC trebuie să știe precis ce are de făcut și cum se încadrează efortul lui în planul general. PC grupează următoarele tipuri principale de activități electorale: publicitate în mass-media, întâlniri cu electoratul, conferințe de presă, mitinguri, dezbateri radio-televizate. Toate aceste activități au ca scop transmiterea eficientă către alegători a mesajului campaniei. Din punct de vedere financiar, mijloacele de propagare a mesajului se împart în două categorii: cele utilizate contra cost (publicitate plătită) și cele la care ne „câștigăm dreptul” prin generarea de știri (publicitate gratuită).

Mijloacele de comunicare utilizate contra cost includ:

- clipuri publicitare pentru TV
- materiale de propagandă pentru radio
- materiale de propagandă pentru tipar

- propagandă prin corespondență directă cu alegătorii

- materiale electorale: afișe, insigne, broșuri, „fluturași”.

Mijloacele de comunicare gratuite cuprind:

- conferințe și comunicate de presă
- interviuri
- mitinguri și discursuri în timpul campaniei
- dezbateri radio-TV
- „actualități” produse de campanie și difuzate în buletinele de știri radio-TV.

Cu toate că pentru ele nu se plătesc bani, folosirea mijloacelor gratuite consumă o mare cantitate de timp, energie și imaginație. Pentru partidele cu resurse financiare modeste, publicitatea gratuită, folosită cu inteligență, este cea mai importantă cale de transmitere a mesajului către publicul larg. Condiția principală ca o activitate electorală să beneficieze de publicitate gratuită este valoarea de știre a ei, din punct de vedere jurnalistic. De aceea este obligatoriu ca din echipa de campanie să facă parte un coordonator de publicitate, care să cunoască mediile de presă cele mai potrivite difuzării mesajului și să stabilească bune relații cu acestea.

Coordonatorul de evenimente electorale are în sarcină, printre altele, ca fiecare manifestare organizată în campanie să fie „regizată” ca un spectacol menit să impresioneze și să convingă. Manifestările electorale pot avea un impact emoțional la fel de profund asupra alegătorilor ca și reclamele TV, dacă sunt concepute astfel încât mesajul lor să fie bine conturat și direcționat.

Pagină realizată de
Silviu POPA

Plângere adresată domnului Ion Iliescu - președintele României

Nu știu dacă ați aflat de o mare nedreptate care este pe cale să se facă cetățenilor din țara pe care o conduceți.

Mă refer la proprietarii caselor naționalizate printre care mă găsesc și eu.

Știți desigur, că în cei 45 de ani regimul comandat de Moscova a deposedat pe proprietarii de case, terenuri și alte bunuri pe care le aveau înainte de 1944. Pe baza luptei de clasă sau alte interese personale abuzive ale potentatilor vremii.

După ce dvs. și un popor ce nu mai putea răbda, ați îndepărtat regimul comunist în Decembrie 1989 și ați instaurat Statul de drept pe care îl conduceți de cinci ani, cetățenii români și minoritari au așteptat repunerea în drepturile lor legitime, furate de vechiul regim.

Trebuie să știți că după cinci ani, „Legea pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinație de locuință trecute în proprietatea statului”, recent votată în Parlament cu o mică majoritate și care după trecerea prin Curtea Constituțională va urma să fie promulgată de dvs, nu a ținut seama de următoarele:

1. - Cu privire la proprietarii deposedați: reclamantul care s-a adresat instanței de judecată, nu din vina lui, ci a statului care l-a deposedat, a trebuit să suporte următoarele cheltuieli: costul taxelor de barou, onorar de avocat, costul întocmirii actelor, copii etc, taxa de înregistrare, taxa de timbru care se ridică la 10% din valoarea imobilului, taxa expertului numit de instanță, taxa obținerii dovezii de situație juridică a imobilului, plata pentru copii de acte de la Arhivele statului, fisc etc, cheltuieli de deplasare și altele.

- În sărăcia în care au rămas, toate cheltuielile arătate mai sus, reprezintă un efort financiar greu de suportat, chiar imposibil, de către cei care vin să-și ceară drepturile prin justiție: mulți, salariați sau pensionari, de abia pot face față costurilor mari necesitate de întreținerea vieții și sunt foarte departe de veniturile unui parlamentar sau membru al guvernului sau înalt demnitar care încasează lunar de 15-20 de ori mai mult din bugetul statului, beneficiind și de multe alte avantaje.

- Instanțele de judecată și-au făcut datoria și au restituit pe bună dreptate casele sau terenurile revendicate. Dar situația acestor hotărâri definitive rămâne nesigură, câtă vreme Curtea supremă de justiție, poate oricând pune în aplicare a unui recurs în anulare, urmare recente hotărâri a guver-

drept nu li se retrocedează nici măcar casa la care firesc ar avea dreptul.

- Datoriți regimului, mulți și-au găsit refugiu fugind în străinătate; nu din plăcere, ci fiind obligați să se apere. Legea nu prevede nimic nici pentru această categorie.

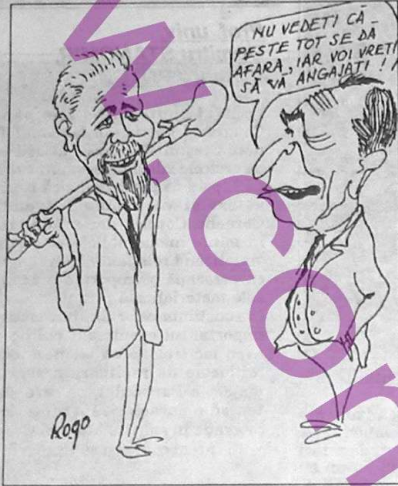
- Toți acești proprietari și-au pierdut casele și terenurile ca și bunurile muncite de ei sau părinții lor și totodată dreptul de folosință timp de 50 de ani.

II. - Odată trecut prin Parlament, legea urmează a fi supusă Curții constituționale. Trebuie remarcat că nici în 1950 și nici în 1995, legea nu a înfrunțat și nu înfrunțește condițiile de constituționalitate, acestea fiind încălcate în mod flagrant, atât față de Constituția din 1948 sub care a fost elaborată, cât și față de constituția actuală.

III. - În ceea ce privește aplicarea Decretului nr. 92/950, așa nedrept cum el a fost redactat sub imperiul luptei de clasă și a discriminărilor timpului, prevedea totuși la art. II că „sunt exceptate de la naționalizare imobilele proprietatea muncitorilor, funcționarilor, micilor meseriași, intelectualilor profesioniști și pensionarilor”. Și totuși, urmare inventarierii făcute pe teren de comitetele de stradă, au fost trecute pe anexa la jurnalul Consiliului de miniștri, ca naționalizate și aceste case modeste ale unor oameni săraci. În Decretul nr. 525/24.XI.1995 se repetă art. II de mai sus și în plus se hotărăște că nu vor mai putea fi naționalizate imobilele construite după 1950.

- Când Ceaușescu a luat inițiativa să scoată în vânzare imobilele naționalizate, în final a renunțat să aplice acest plan, toate rămânând mai departe în deținerea statului.

- Actuala lege votată de actualul Parlament, hotărăște prin art. 5, că nu se restituie casa naționalizată decât fostului proprietar care la data de 22 dec. 1989 locuia în ea în calitate de chirieș al statului. Această condiție, în realitate, reprezintă un număr infim de persoane, care întâmplător nu au fost evacuate din propria lor casă. Restul imobilelor care au fost proprietate particulară, se scoate în vânzare către chirieșii care locuiesc, indiferent că sunt chirieși de 1-2 ani sau de 20-30 de ani. În schimb, se

nului. Se încălcă deci și autoritatea de lucru judecat, punând instanțele în inferioritate, fapt fără precedent și care subrezește încrederea în justiția țării.

- Un număr mare de proprietari au suferit condamnări politice reale sau imaginare, având ca urmare confiscarea casei și a bunurilor gospodărești, casele fiind trecute pe baza diverselor acte normative în posesia statului, expropriate, demolate, iar bunurile mobile furate de agenții partidului sau vândute unor terți prin cooperative sau consignații. La fel pentru deportații în URSS, în lagăr de muncă sau domiciliu obligatoriu, fiind considerați ca absentești. În închisori, au suferit schingiuri și batjocoriri și au murit găsindu-și locul în gropile comune anonime de pe tot întinsul țării, iar moștenitorilor de

În luna decembrie din 1995, guvernul a difuzat (spre știința parlamentarilor) un volum conținând „Proiecte de legi și hotărâri pentru 1996”.

În secțiunea subintitulată

Nimic nu ne mai miră

„Bani pentru guvernare”, figurează un proiect de lege pentru organizarea depozitului legal de carte. Numai că această lege a fost deja trecută prin Parlament, care a votat-o. Ea a fost publicată în „Monitorul Oficial” încă din luna noiembrie 1995! Vom avea oare parte de două legi cu același obiect?

Din partea Guvernului Văcăroiu ne putem aștepta la orice și nimic nu ne mai miră. (D. B.)

excețtează de la vânzare apartamentele care beneficiază de suprafețe mari și dotări speciale: piscină, saună, seră, cramă, vinotecă, bar, cameră frigorifică etc, rafinamente de care au beneficiat aleșii regimului comunist, activiștii CC-PCR, miniștri și care mulți le locuiesc și în prezent ca persoane favorizate (art. 10); de asemenea, case de caspeli, protocol etc.

Și toate aceste prevederi ale legii au fost numite „măsură reparatoare” pentru care a fost elaborată legea actuală.

IV. - Pentru ce, domnule președinte, acest fapt din nou legalizat și întărit în Statul de drept? Cei care și-au avut casele și terenurile lor pentru care au făcut sacrificii fiind siguri că le vor lăsa și copiilor, sunt din nou deposedați, anulându-li-se orice speranță. O nouă naționalizare, un nou furt de proprietate, o nouă luptă de clasă? Mai grav decât în 1950 sub comunisti, deoarece statul vrea acum să-și înstrăineze aceste bunuri.

- Vă rog a lua act că naționalizarea din 1950 s-a făcut printr-un act de violență sub un regim care nu era al nostru, ci importat și condus din afară, mânjit de crimă și samavolnicii, legalizate prin acte normative ale unui grup ce își permitea orice în fața unui popor care nu avea posibilitatea să protesteze, ci numai de a se supune necondiționat. La fel ca în cazul Legii nr. 18 - fond funciar. O țară cu milioane de nemulțumiți și dezamăgiți: eram o țară cucerită. Dar astăzi putem oare să ne considerăm în aceeași stare? Să ne aliniem aceluiași practici? Ne întrebăm dacă acei puțini membri ai Parlamentului datorită cărora legea a trecut, în ce situație au pus imaginea țării în afară și înăuntru, cu atât mai mult cu cât în niciuna din țările fostului lagăr comunist nu s-a procedat astfel. Cine va mai investi? În acest climat de neîncredere, aceleași practici vor putea fi aplicate chiar chirieșilor deveniți proprietari.

Cum rămâne cu angajamentele luate de statul român față de Consiliul Europei? Mă refer la art. 17 și tratatele internaționale, conform textului art. 20 din Constituție.

Dacă siguranța bunurilor proprietate a cetățenilor (și România a fost o țară de proprietari), depinde de câțiva parlamentari care au făcut ca legea să fie votată, această este foarte grav.

În aceste condiții, nu ne-ar mai rămâne, domnule președinte, decât să ne mutăm în alte țări unde rodul muncii este respectat: eventual pe o insulă din Oceanul Pacific.

Cum ne va judeca istoria acestui neam, pentru că nici istoria, nici neamul nostru nu vom pieri, cum nu am pierit nici până acum!

În speranța că ne veți înțelege, atât pe mine, cât și pe milioanele de cetățeni ai țării, vă rog să primiți mulțumirile noastre.

Maria CONSTANTINESCU

Ing. Ion A. GUTULESCU

Protecția femeii

PNTCD consideră că familia este pentru copil primul și cel mai important loc de educație deoarece în primii ani de viață se pun jaloanele dezvoltării ulterioare a personalității sale. În general, copiii nu se pot bucura de o îngrijire plină de afecțiune decât dacă mama renunță temporar la exercitarea propriei profesii. Considerăm că tânăra mamă nu trebuie să sufere prejudicii.

Unul din mijloacele de a evita prejudicierea părintelui (poate fi și tatăl) care se ocupă permanent de copiii aflați la vârstă fragedă este acordarea de alocații bănești care să-i permită o viață decentă pentru creșterea și educarea lor, precum și recunoașterea și calcularea pensiei ca vechime în muncă a timpului de întrerupere a exercitării profesiei.

În societate și în legislația noastră nu sunt considerate importante faptele: creșterea copilului, îngrijirea unei rude bătrâne și boinave (mama, tata, socru, soacra etc), pregătirea mâncării, curățenia și tot ce implică bunul mers al familiei.

PNTCD consideră activitatea casnică depusă de femei în cadrul familiei având aceeași valoare ca cea a femeii încadrate în muncă. Ocupația casnică și educarea copiilor să fie considerate activități profesionale. Ele trebuie recunoscute ca atare și asigurate din punct de vedere social. Asigurarea socială a soțiilor și mamelor trebuie concretizată prin dreptul la pensie de partener care este altceva decât pensia de urmaș primită după un eventual deces. Aceasta ar asigura o pe femeie cu o pensie la atingerea vârstei normale de pensionare sau în caz de invaliditate. La pensie să se calculeze câte un an pentru fiecare copil.

O cauză a divorțurilor o constituie violențele exercitate asupra femeii (din cauza mentalității, a consumului de alcool, a vieții pline de privațiuni etc). Femeilor care devin victime ale violenței să li se acorde protecție. Legislația (Codul Penal) prin acțiunea PNTCD va prevedea pedepsirea violențelor domestice.

Prin legislația referitoare la protecția femeii, PNTCD are ca obiectiv promovarea drepturilor omului și implicit ale femeii așa cum sunt definite de standardele internaționale.

Gânduri pentru Congres

Un partid politic fără o gândire centrată pe o filozofie politică e ca un vas ce navighează pe apele involburate ale oceanului, fără busolă. Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat are drept călăuză gândirea creștin-democrată. Or, în concepția creștină viața e rezultatul unei structuri binare - spirit și materie („La vie c'est l'esprit lancé à travers la matière”, după H. Bergson), iar chipa de har, suprema aspirație, nu poate fi decât echilibrul între cele două componente. Poziția de „centru” a partidului, de căutare a echilibrului e o consecință logică a acestei concepții.

În 1990 am reînnoțit tradiția Cercurilor de Studii ale PNTCD conduse odinioară de acad. C. Rădulescu-Motru și prof. Virgil Madgearu situând ca punct de plecare al programelor reconstrucția morală, persoana umană. Iar oamenii care prin tradiție și intuiție ni s-au alăturat nouă trebuiau informați asupra istoriei adevărate a PNTCD și a României, asupra redefinirii gândirii politice, făcând joncțiunea între cele 4 repere programatice din perioada Maniu-Mihalache (patriotism luminat, dreptate socială, democrație adevărată și morală creștină) și mișcarea de idei din Europa din jurul Uniunii Creștin Democratice Europene. Lucrările publicate (Istoria PNTCD, I. Maniu în fața Istoriei, Ion Mihalache în fața Istoriei, Din gândirea creștin-democratică românească, Sinteza programelor de reformă 1991, 1992, 1995) și alte opere individuale, atestă efortul conducerii de a informa și forma pe toți cei ce se apropie de acest partid al marilor idealuri. Au fost publicate în total peste 15 volume, sute de articole în „Dreptatea”, dar unele formațiuni nou-născute s-au inspirat și au preluat din belșug propunerile și proiectele noastre pentru a declara ritos că PNTCD nu are un itinerar bine conturat. Acum în preajma Congresului ne vedem obligați să subliniem - și-o vom face pe larg la Congres - activitatea doctrinară a partidului.

Se impun câteva precizări în pri-

Acad. Șerban PAPACOSTEA

„În calitate de observator al vieții politice românești îmi manifest speranța că apropiatul Congres al PNTCD, partid care este principalul exponent nu numai al opoziției dar și al continuității istorice românești, va reuși să elaboreze un program corespunzător misiunii sale istorice, aceea anume de a înlătura consecințele nefaste ale dominației ruso-comuniste, de a readuce țara la matca autentică a trecutului ei, de a anula dictatul lui I. V. Stalin din 6 martie 1945 și din 30

Acad. Horia SCUTARU:

„Sper ca acest Congres să ajute partidul să păstreze și să dezvolte capitalul moral lăsat moștenire de Corneliu Coposu”.

Horia BERNEA, Directorul Muzeului Țăranului Român:

„Am fost și sunt foarte mândru că partidele vechi (istorice) au reînviat - aceasta arată că am avut ceva serios și stabil în România dacă au putut să renască. Aștept un partid care să știe ce e democrația, iar PNTCD are toate semnele că știe acest lucru. Bine ar fi ca partidul dvs să preia ceva din rolul pe care l-a avut partidul lui Petre Carp, pentru că avem nevoie și de „conservațiune”, cum se zicea odată. În spirit, desigur”.

Dr. Banu RĂDULESCU, Președintele Fundației „Memoria”:

„Nădăjduiesc să biruie luciditatea, astfel încât să fie ales un lider care să aibă cel puțin statura morală a lui Corneliu Coposu, iar condiția succesului în viitor a acestui lider este ca el să fie înconjurat de alții asemenea lui, fie ei bătrâni sau tineri”.

Prof. univ. Dumitru STANOMIR, membru PNTCD:

„Mai sunt puține zile până la Congresul Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, al doilea după eroicele zile din decembrie 1989.

Lipsiți de prezența fizică a celui ce a fost și va rămâne legendarul Corneliu Coposu, dar având gravate în minte memoriile sale cuvinte sintetizând relația dintre omul politic ca persoană și importanța activității sale materializată prin urmele lăsate în conștiința celor din jur, credem că importantul eveniment politic ce va avea loc trebuie să jaloneze căile și mijlocele de realizare a strategiei majore a Partidului, pe care am putem să o caracterizăm sintetic: Democrație în spiritul Moralei Creștine. Suntem convingți că așa va fi!”

Prof. univ. dr. docent G. HORTOPAN, membru al Alianței Civice:

„Cred că un program clar și concret, care să se adreseze principalelor categorii sociale este de natură să trezească interesul și, ca urmare, sprijinul acestor categorii. Să nu uităm că cea de-a doua natură a omului este educația și că, în acest înțeles, o atenție cuvenită dată și educației tehnologice poate

Deputat Remus OPRIS

„Al doilea Congres al PNTCD, partidului liderii politici cașterea perioadei comuniste. Ei încalcă sunt garanția păstrării valorilor tradiționale care se vor afirma tinerii care vor să demonstreze că pot fi unii Coposu.

Congresul va fi locul de program ce va reprezenta oferta programului nostru. Cu acest program, prin liderii cadru Internațional Creștin Democrat, un partid cu adevărat european, să asigurăm stabilitatea guvernării țării. Pregătirea în contextul riscului de expansiune și o garanție pentru păstrarea tradițiilor noastre. Cu convingere pot afirma că

Prof. dr. Ion IORDAN:

„Anul 1996 este marcat de mari evenimente electorale și stare economică și socială a țării. De aceea, eu așa dorim să sugera ca opoziția, desigur, să fie fermă și pe toate căile posibile să asigure nivelul parlamentar și cu sprijinul administrațiilor locale, să depășească criza în care ne aflăm pentru îmbunătățirea stării economice și sociale. În legătură cu alegerile locale

Iurie ROSCA, Președintele Frontului Popular Creștin Democrat

„Congresului PNTCD, care se va desfășura sub semnul figurii emblematice a președintelui Corneliu Coposu, îi dorim să fie la înălțimea dezideratelor morale și naționale pe care le-a promovat de-a lungul întregii sale vieți noastre prieten, care a lăsat o fașie de lumină în istoria României. suprem al unui partid ca PNTCD va avea neîndoios în centrul preocupărilor sale ideea renașterii politice, spirituale și economice a Țării și integrării în structurile europene. Noi, cei de dincoace de granițele nefire României, credem că voința politică a tuturor fruntașilor vieții publice Țară va fi canalizată spre refacerea hotarelor ei legitime”.

Prof. dr. S. DUMITRESCU

„Urez succes deplin lucrărilor Congresului, astfel încât să devină evident, pentru majoritatea poporului român, că PNTCD reprezintă o șansă reală pentru ieșirea din marasmul în care ne aflăm, pentru ca țara noastră să ocupe în Europa și în lume, locul ce i se cuvine”.

Dr. Gheorghe GUSSI, Directorul Institutului de matematică al Academiei:

„Aștept alegerea unei conduceri care să confirme linia politică și principiile fundamentale ale partidului și care să poată diriguie eficient campania electorală din acest an”.

Vlad ROȘCA, secretar

„Partidul este în fața unui eveniment: al doilea Congres organizat după 1989. Organizația Muncitorească prezintă și de această dată o activă în organizarea și desfășurarea Congresului, așa cum implicată și în organizarea (desfășurarea) din anul 1991. Astăzi Organizația Muncitorească este mai încheată și bine structurată ca oricând datorită unor oameni de mare valoare pe care-i avem noi. Suntem membri cu dăruire și depunem în Uniunea Europeană Muncitorilor Creștin-Dezvoltăm foarte bune relații

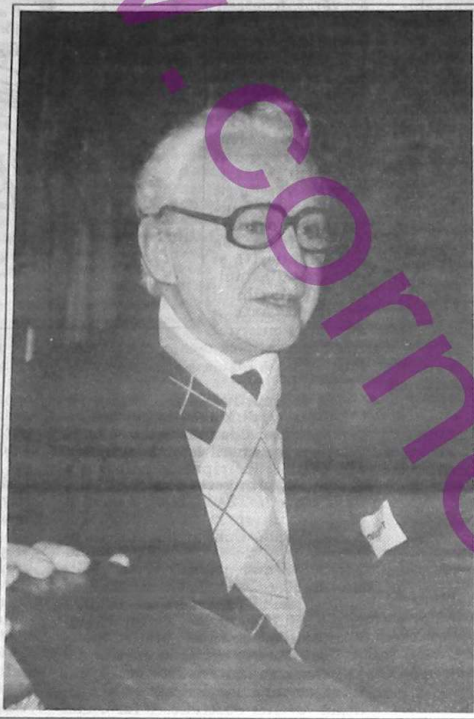
Cuvântarea dlui deputat Nicolae IONESCU-GALBENI la discutarea Raportului SRI pe anul 1995 (II)

...res al PNTCD...
...politici...
...Ei încercă...
...trădă...
...congr...
...1996 au reușit prin activitatea...
...partidului politic al lui Corneliu...
...programului politic al partidului...
...perioada electorală...
...noastră unanimă în...
...TCD, devine prin acest congres...
...pregătit să-și asume respon...
...alături de aliații săi politici...
...naționaliste și comuniste rușești...
...de influență răsăriteană...
...spre mileniul trei".

RDAN:
...le parlamentare și preziden...
...este necesar ca atenția să...
...concentrată atât asupra seg...
...ului de "indeciși", cât și a...
...socială...
...inferioară...
...de puterea actuală...
...aș dori...
...în teritoriu, până la...
...de comună, trebuind să fie...
...să acționeze și permanentă...
...ale posibile, asemenea, sper într-o...
...și cu sprijinul Convenției Democratice...
...ocale, pegerile ce se vor desfășura...
...care ne-a constituit singura posibi...
...a stării...
...de redresare economică și...
...de prosperitate și stabilitate...
...gerile țării noastre".

of. dr. Costel STAN:
...ă aștept...
...să con...
...gresului...
...al, cu...
...private...
...nirea...
...devenit...
...de început de Corneliu Coposu...
...mas ca un legat testamentar...
...marelui dispărut. Dorim...
...urmare, ca prin promo...
...a de noi lideri să se...
...solideze unitatea și coeziu...
...ea partidului. Mai dorim ca...
...ngresul să se desfășoare...
...zider...
...vieții...
...tr-un model pentru viața...
...eoculturală românească".

tar JMC
...tele democratice și ne bucurăm...
...respect din partea celorlalți...
...gi de partid...
...Nu în ultimul rând, am convin...
...ce că toate acestea se datorează...
...de-o mare măsură, personalități...
...medintelui Organizației Muncito...
...G, dl Ion Lambru...
...De la Congres, Organizația...
...muncitorească așteaptă, în primul...
...ă și, unitate, este alături de con...
...drea partidului, de domnul pre...
...e te Ion Diaconescu și crede în...
...ținul și în vocația partidului...
...ru de a se pune în slujba țării și...
...eamului românesc atunci când...
...cel mai greu".

6. Tot în capitolul din „Raport” analizat acum, în final se deplânge lipsa unei legi speciale în domeniul asigurării secretului de stat. Noi considerăm însă că prevederile actuale din Art. 18 al Legii siguranței naționale sunt acoperitoare în problema păstrării acestui secret. În articolul respectiv se stipulează că atribuțiile privind apărarea secretului de stat sunt de competența organizațiilor deținătoare de astfel de secrete, care vor elabora programe proprii de prevenire a scurgerii de informații, programe ce vor fi avizate de SRI. În toate statele democratice din lume caracterul secret sau nesecret al unor documente și activități sunt de competența conducătorilor acelor instituții care le dețin sau le înfăptuiesc. Orice imixtiune din afară a unui organism sau instituție care are tendința de a controla, manipula, gestiona - ceea ce este secret tînde să creeze pentru acea instituție un monopol informațional - cu consecințe nefaste asupra vieții economice, sociale și politice a unui stat. Avem în această privință o tristă experiență și nu mai este cazul să o reedităm.

Din nefericire, totul pleacă de la reminiscentele unei mentalități moștenite de la vechiul sistem totalitar și de la instituția sa fundamentală - Securitatea. Lucrătorii din fosta Securitate se considerau pe ei ca fiind patrioți desăvârșiți investiți cu puteri speciale de a veghea asupra vieții și destinului național, în timp ce toți ceilalți cetățeni indiferent de poziția lor în ierarhia sistemului, cădeau sub incidența „pre-

zumției de vinovăție” și trebuiau controlați, supravegheați și suspecionați permanent. Așa se explică faptul că această așa-zisă elită profesională a lucrătorilor din Securitate își permitea să urmărească și să suspecteze chiar persoane cu pozițiile cele mai înalte din aparatul de partid și de stat. Această mentalitate profund dăunătoare pentru viața democratică dintr-un stat trebuie să dispară pentru totdeauna, deoarece lucrătorii din serviciile de informații nu pot fi aprioric nici mai buni, nici mai patrioți, nici mai cinști decât ceilalți cetățeni și ale acestei țări. Și ca o consecință a acestui fapt nu i se cuvine SRI să dețină un monopol informațional, în timp ce sub pretextul secretului de stat presa, partidele politice, societatea civilă să fie lipsite de informațiile necesare pentru analiza activității instituțiilor fundamentale ale statului. Ducând astfel raționamentul până la ultimele lui consecințe logice și politice, s-ar putea ivi situația în care prin lipsa unui flux informațional normal, un Guvern să nu mai poată fi controlat de Parlament, presă și opinia publică, ci de structurile monopoliste ale unui serviciu de informații. Și Doamne ferește! se pot pune astfel din nou premisele statului orwelian, în care Guvernul să nu fie instituit și destituit de popor, ci de serviciile de informații.

Caveant consules!

7. În fine, un ultim aspect pe care doresc să-l relev în legătură cu capitolul economic din „Raportul anual al SRI”. S-a făcut observația, și dl senator Szabo Karoly a înscris-o ca obiecțiune în raport că „activitatea de culegere de informații în domeniul economic... se extinde mult dincolo de sfera siguranței naționale” fapt pe care îl consideră ca nefiind oportun din partea unor instituții cu abilitare în domeniul siguranței naționale.

Acest aspect credem că merită să fie analizat mai în profunzime. Într-un sistem economic normal și natural, atât la nivel macro, cât și la nivel micro, fluxul informațional prin care structurile de conducere iau cunoștință de parametrii funcionali ai întreprinderii, trustului, holding-ului, etc.; circula liber și fluent în ambele sen-

suri, atât spre conducere, cât și spre execuție. Informația circula în interiorul sistemului și parametrii funcionali ai acestuia ținți permanent sub control.

Sistemul economic românesc actual este prin predominanța proprietății de stat un sistem centralizat, birocratic, funcționând după principiile economiei de comandă. Caracteristica definitorie a unui asemenea sistem economic birocratic și închis este tocmai blocajul fluxului informațional intern și în acest fel eficiența sau ineficiența lui nu mai sunt reflectate prin indicatori de profit și rentabilitate ci prin statistici în general trucate. Tocmai prin faptul că disfuncționalitățile întreprinderii nu mai pot fi sesizate prin informația internă blocată de structurile birocratice, își face simțită și necesară prezența unui flux informațional exterior sistemului economic, în speță devenit necesare structurile informatice ale SRI. Iar pentru aceleași motive conducerea ministerelor și a FPS recunosc că informațiile furnizate de SRI sunt în general necesare și benefice, sistemul informațional propriu fiind blocat. Dacă acesta ar funcționa normal atunci informațiile SRI ar deveni redundante și furnirile de conducere economică s-ar dispensa cu ușurință de serviciile lui.

Din păcate însă, la nivel de ministere și FPS nu se poate aprecia eficiența managerială dintr-o întreprindere prin sistemul propriu de evaluare, și este nevoie de „informator” din întreprindere care să arate eficiența sau mai degrabă ineficiența activității manageriale. Aceasta este boala cronică și fatală a economiei românești actuale din care nu se va putea ieși decât prin dezetatizarea și debirocrațizarea economiei și privatizarea proprietății de stat.

Evoluția către privatizare a economiei românești, deși foarte lentă de la Revoluție și până astăzi, este însă inexorabilă și ireversibilă, iar dacă nu o va realiza Guvernul Văcăroiu, o va înfăptui cel care îi va succeda.

Desigur că această evoluție va aduce o diminuare, iar în timp chiar o dispariție a activității informative a SRI în domeniul economic. Dar pe măsura dispariției proprietății de stat, această schimbare este firească întrucât năcăieri în lume serviciile secrete de informații ale statului nu se preocupă de mersul, evoluția și eficiența economiei.

Nici FBI sau CIA în SUA, nici MI 5 în Marea Britanie, nici DST în Franța nu au ca obiective informative starea economiei din țările respective. Aceasta fiind dezvoltarea normală a instituțiilor și în țara noastră, ar fi profund regretabil, și mai ales total dăunător pentru viitorul său, dacă SRI, pentru a-și prelungi artificial preocupările informative în domeniul economic, s-ar atașa acelor forțe retrograde, încă puternice în România, care militează pentru păstrarea în continuare a unui control centralizat și birocratic al statului asupra economiei și care se opun privatizării, reformei și evoluției către o economie reală de piață.

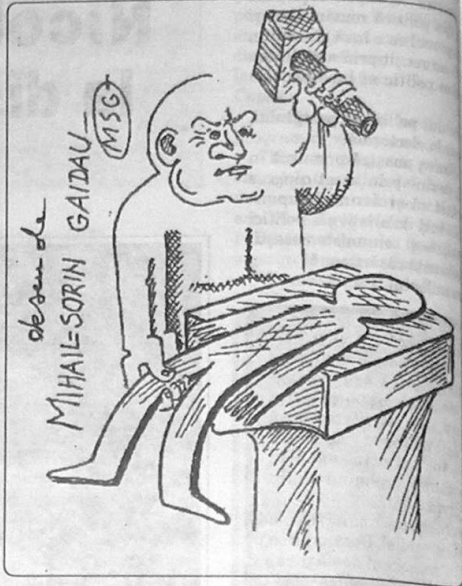
Răspuns datorat domnului Mircea Iorgulescu (III)

Explicabil, unul din obiectivele majore ale d-lui Mircea Iorgulescu îl alcătuiește nivelarea opoziției cu puterea (nu mai punem ultimul cuvânt între ghilimele, deoarece, de la un moment dat, și interlocutorul nostru renunță la ghilimele, probabil înțelegând a-l mai socoti un termen neavenit). După principiul toți o apă și-un pământ. Din nou, apar mici replici tactice, fente ale avocatului ce ține o și asigură o alură de „imparțialitate” înainte de-a plasa accentul de culpabilizare acolo unde are interes. Astfel, reînțemeierea democratică a României n-ar fi altceva decât: „O enormă, o dificilă sarcină istorică, abandonată însă măcar parțial atât de persoanele ajunse atunci la conducerea țării, cât și de cele care, mai devreme sau mai târziu, s-au situat într-o relație de adversitate și confruntare cu cei instalați și rămași la putere. Căci nu democratizarea țării a fost - și nu este nici astăzi - grija numărul unu, subiectul și miza dezbaterilor și înfrunțărilor, ci anihilarea ocupanților puterii și, respectiv, anihilarea pretențiilor la putere”. Cu câtă dezinvoltură și trasă opoziția în noroiul în care se desfată, chiar în vederile d-lui Iorgulescu, restaurația Cu câtă naturalețe i se conferă opoziției setea bolșevică a puterii în sine! Care ar mai fi atunci deosebirea dintre opoziție și putere? Chiar nu există nici o... deosebire? E o tentativă, să recunoaștem, îndeajuns de dibace a desopăvărării guvernărilor actuali de totalitate ambițiilor și pofteilor lor greu avuabile, o parte trecând pe spina, ca de animal de povară, a „contestatarilor”. Stălniști cum suntem, nu ne putem decât bucura ca exegetul de la „Dielma” a aruncat la coș nu doar obiecta sa cu privire la ecuația dintre administrația în curs și putere, ci și cea referitoare la inexistența, la noi, azi, a „stării de beligeranță” (vă mai amintiți? Dl Iorgulescu afirma ritos că „războiul” ar exista doar în capul meu și eram pus la punct prin similitudinea cu „sindromul militarului japonez pierdut în junglă”). Ne vine inima la loc. Dl Mircea Iorgulescu adoptă limbajul nostru bolșevic, când susține: „O simetrie dublată de o simbioză: tabăra «puterii» există ca atare pentru a face față asalturilor «opoziției», iar «opoziția» își găsește rațiunea de existență în contestarea «puterii». Se întrețin și se susțin reciproc”. Evident, e un bolșevism remaniat, liberalizat, dat cu suliman occidental. Întrucât interesele sale actuale cer să facă, din când în când,

„un pas înainte, doi pași înapoi”, recunoscând opoziția ca o necesitate pasageră pe postul, de-acum clasic, al „tovarășilor de drum”. O întorsătură a situației demnă de scăpăratoarea inteligență leninistă...

Si tangoul de captare a opoziției continuă. Strâns îmbrățuit cu opoziția, pe care o detestă și, concomitent, o pofteste, supul dansator, care e dl Mircea Iorgulescu fi strecoară la ureche șoaptele pasionale ale inseparabilității: „viața politică românească pare tot mai mult să fi devenit un sistem închis, un microcosm, un club ori, poate, o castă”. Ca și: „coabitarea simbolică dintre actuala majoritate și actuala opoziție”. Pricetul cuceritor își sporește mereu argumentele seducției, până la a crea un efect fascinatoriu: „Există o alergie la independență, comună atât majorității cât și opoziției”. Ori: „Inregimentarea, clientelismul, organizarea hegemonică reglează deopotrivă funcționarea majorității și a opoziției”. Aparentele sunt amăgitoare: „In chestiuni fundamentale, diferențele dintre cele două tabere sunt minime, dacă nu chiar cu totul absente”. Chiar dacă nu ajunge la propunerea de mariaj, donjuanal publicistic e de acord cu concubinajul: „Majoritatea este la putere, opoziția aspiră la putere, de unde aspectul de concubinaj între deținători și pretenționi”. Tot e ceva! Cu atât mai mult cu cât - împrejurare fără înconjur recunoscută - „miza o reprezintă posesia, nicidecum valorile”. Numai că ceva nu e în regulă. Simbol nostru de vechi KGB-ist și stalinist percepe o caecalma. Poate crede, chiar dacă atât de... circumstanțial, dl Mircea Iorgulescu că atitudinea față de naționalism, piatră de încercare a aptitudinilor democratice, este „în esență aceeași atât în lumea opoziției, cât și în cea a majorității” ori că „fiecăre tabără își are extremiștii săi”. Treaba d-sale privată. Dar opoziția curată nu e, vai, cea reală. S-a produs o farsă dezagreabilă și anume o substituție de persoană. Scrie dl Iorgulescu, adică păcălitorul păcălit: „În fond, Petre Roman a fost cel care a «năgit» publicația România Mare, pe vremea când era, împreună cu Ion Iliescu, o figură simbol a «noii Puteri»: a făcut-o din considerente tactice, pentru înzestrarea Frontului Salvării Naționale cu o lance împotriva opoziției”. Sau: „La fel, primul președinte al Alianței Civice a fost Marian Munteanu, devenit apoi propovăduitor al unui naționalism

ortodoxist, identic pe mari porțiuni cu doctrina legionară”. Sau: „Și au fost cazuri când, în Senat, reprezentanții ai opoziției au lăcrimat și au aplaudat la pateticele exerciții păunesciene de «cântare a României». Oare aceștia sunt, cu adevărat, frunții opoziției? Dl Petre Roman, dl Marian Munteanu, cei câțiva parlamentari slabi de înger în fața retoricii de bălei ceaușist a lui Adrian Păunescu, care, din rațiuni și dispoziții „superioare”, și-a prelungit autorizația de funcționare sine die? Asta e frumoasa opoziție, dorită și curtată cu asiduitate de flexibilul coureur? Asta e marea lui cucerire? Avem impresia că d-sa a rămas mo-

In fine, luându-și inima în dinți, dl Mircea Iorgulescu se scutură de preuză că ar fi unul din doctrinariii celui de-al treilea pol politic, înfiripat în coloanele „Dilemei”, prin gesturi, cum îi șade bine, teoretice. Se stabilește a arăta absurdul interpretării noastre staliniste, simplu. Cum ar putea fi exponenții celui de-al treilea pol, când acesta nici n-ar putea... exista? „Politice, un «al treilea pol», explică tacticos dl Iorgulescu, ar însemna constituirea unui partid sau, poate, a unei alianțe diferite situate în raport atât cu majoritatea actuală, cât și cu opoziția. O asemenea delimitare este însă, pentru moment imposibilă practic”. Aiodoma reveriei noocratice a lui Camil Petrescu, al treilea pol i se înfășează interlocutorului nostru drept o himeră. Dar nu cumva... totuși...? Cu o trezire oportună, dl Mircea Iorgulescu își aduce aminte de recenta d-sale programare ambivalentă. Fiecare afirmație trebuie căpșuită cu o negație, dar și invers. Nici o atitudine nu se cade a fi asumată în chip serios, până la capăt. Așadar, de ce să nu admitem, aci, la porțile Orientului, și schema virtuală a celui de-al doilea pol? Treacă de la noi! Recutes din

florul respingerii totale, dl Iorgulescu opinează: „Un «al treilea pol» eventual nu s-ar putea constitui decât în opoziție cu naționalismul, cu anti-occidentalismul, cu micul, dar cât de puternicul, sentimentalism rural-ortodoxist, cu aspirația, mărturisită ori nu, spre militarizare și autoritarism, cu anti-pluralismul gregar”. Rămânem surprinși. Nu doar că al treilea pol devine... posibil, în baza unei mișcări speculative, dar e și că se poate de... real, suprapunându-se cu destulă fidelitate peste programul opoziției. „Imposibilul”, utopicul fenomen e certificat de o realitate ușor de constatat. Tot ceea ce ar refuza ipoteticii aderenți ai celui de-al treilea pol în viziunea d-lui Iorgulescu, refuză aievea autenticii exponenți ai opoziției noastre totalitare. E o mare surpriză, nu-i așa? Numai că noi am avut în vedere un al treilea pol în cu totul alt sens și nu avem nevoie de o altă substituție. Chiar dacă subrogaile au devenit pentru criticul de la „Dilema” un soi de „specialitate a casei”, de care se pare că nu s-ar mai putea dispensa lesne...

Aceste substituții, aceste alunecări, aceste versatilități nu sunt, la confratele nostru, decât fețele ambiguității pe care s-a decis a o sluji ca pe o zeitate a unei morale baroce. Ambiguitatea e o condiție schizoidă. În puterea principului său, conștiința d-lui Mircea Iorgulescu se despice mereu, gata să recunoască exclusiv în tensiunile luptei dintre părțile ei componente. Bănuim că e un spectacol în primul rând al unei ciocniri interne, deși putem constata doar răsfrângerea sa publică. Oare ce gândește, cu adevărat, interlocutorul nostru? E o situație stranie, mai curând, decât amuzantă. Dl Iorgulescu polemizează cu sine însuși, înainte de-a polemiza cu noi. Practicant al celui de-al treilea pol, al ambivalenței derutante, ne dă satisfacția de-a ne confirma, parțial, propriile noastre opinii și, în evasitate, imaginea ce ne-am făcut-o asupra orientării tendințioase căreia îi aparține la varf. Care vor fi oare următorii săi pași? Cum va evolua acest exeget important, având merite de netăgăduit în afirmarea criticii românești din răstimpul „epocii de aur”, frecvent în răspăr cu numita epocă? Miza acestei evoluții o constituie, indiscutabil, însăși identitatea sa.

Din nou în dezbateri - cercetarea științifică

Asociația inginerilor din PNTCD a organizat de curând o conferință-dezbateri pe tema cercetării științifice. În deschiderea conferinței, dl academician Horia Scurtu a prezentat referatul „Cercetarea științifică și interesul național”. S-a insistat asupra situației precare a cercetării științifice în momentul de față și necesitatea adoptării unor decizii politice pentru promovarea acestei activități prioritare prezentul dar mai ales pentru viitorul economiei și prestigiului național.

În cadrul dezbaterilor au avut intervenții un mare număr de specialiști, care au arătat însemnătatea cercetării științifice și au venit cu propuneri pentru sprijinirea și promovarea acesteia.

În cadrul dezbaterilor au luat cuvântul domnii Ioan D. Oprea, Șerban Constantin, Ulm I. Păune, Gheorghe Băran, Corneliu-Anton Cociagu, Cornel Craiu, Chican Leandru, Ion Hoblea, Dorin Valeanu, Petre Stănescu, Nicolae Mărinicu, Horia Oprică și Eugen Taloi. Vorbitorii au solicitat ca promovarea cercetătorilor să se facă după criteriul valorii profesionale, cercetarea științifică să fie restructurată ținându-se seama de cerințele social-economice și chiar

politice în perspectiva asocierii și integrării europene, lipsa operațiunii și documentării, distribuția fondurilor destinate cercetării spre domeniile prioritare, privatizarea institutelor. De asemenea, s-a solicitat îmbunătățirea programului PNTCD în domeniul cercetării științifice cu elemente care au rezultat din dezbateri.

Desfășurarea lucrărilor, la care au participat un mare număr de specialiști, propunerile făcute pentru îmbunătățirea activității științifice arată grija PNTCD pentru susținerea activității științifice, domeniul de care depinde în mare măsură dezvoltarea noastră viitoare și intrarea României ca partener egal în rândul națiunilor civilizate.

Rolul de moderator a fost îndeplinit de dl Barbu Pitșoi, deputat și președintele Asociației Inginerilor din PNTCD. Domnia sa a informat, printre altele, despre faptul că în Camera Deputaților a fost votată propunerea opoziției de a se acorda 1% din PIB pentru susținerea activității științifice, știre primită cu satisfacție de către asistență.

Conf. dr. Ing. I. D. OPREAN

Gheorghe GRIGURCU

Există totuși un testament politic al lui Corneliu Coposu

Cu gândul la Congresul PNȚCD, proiectat inițial pentru prima decadă a lunii decembrie 1995, am statut pe lângă președintele Corneliu Coposu să colaboreze la culegerea de texte „Din gândirea creștin-democrată românească” ce urma să fie tipărită până la această dată. Două dintre textele pe care mi le-a înmănat sunt date „septembrie

1995” și recitate acum, după pământeana sa trecere din 11 noiembrie 1995, au semnificația unui testament politic. Fiecare din cele două articole se încheie cu fața la viitorul democrației în România, iar menționarea lunii în care au fost elaborate confirmă conștientizarea unui dialog peste timp. (Gabriel Tepelea)

„(...) Prin doctrina noastră aducem un mesaj de promovare a intereselor individuale ale omului și afirmăm dorința de apărare a valorilor morale și spirituale, care trebuie să stăpânească viața noastră politică. Legătura determinantă dintre ideile democratice și ideile creștine ne obligă să adoptăm poziții ferme în domeniul consolidării vieții familiale și al educației tinerei generații.

PNȚCD urmărește repartitia echitabilă a produsului social între muncitori, întreprinzători și exponenți ai capitalului; susține sindicatele independente și revendicările juste ale acestora; militează pentru ocrotirea socială a femeilor, copiilor, bătrânilor, șomerilor, orfanilor, a celor handicapați, a tuturor categoriilor defavorizate; asigură drepturi egale populației minoritare și libertatea nestingherită pentru acestea de a-și cultiva limba, cultura și tradiția proprie, condamnând totodată orice fel de discriminare, fie ea pozitivă sau negativă; consideră proprietatea privată drept garanție a libertății, pavăza indispensabilă a democrației și pluralismului politic, context în care cerem ca actuala lege a privatizării să fie revizuită în mod echitabil, înainte ca aplicarea ei în forma actuală să aducă prejudicii ireversibile; ne ridicăm împotriva injustițiilor de orice fel, împotriva mincunii și a dezinformării; ne pronunțăm pentru alegeri oneste, pe baza scrutinului de reprezentare proporțională, care să asigure pluralismul politic inerent tuturor democrațiilor; suntem adversarii hotărâții ai practicilor arierate, utilizate ca politică de stat, în metodologiile totalitare, precum teroarea, agresiunea, violența, dezinformarea, calomnia, propagarea urii, xenofobiei, șovinismului și antisemitismului care aparțin concepțiilor retrograde ce au generat destabilizări, confruntări și chiar conflagrații mondiale; considerăm că numai poporul suveran are căderea să opteze pentru sistemul constituțional de guvernare și că voința lui nu poate fi suplinită de veleitățile unor potenți vremelnici și nereprezentativi; suntem adepți reconcilierii naționale, care să conducă la concentrarea solidă a tuturor energiilor românești, pentru depășirea impasului în care se află țara; urmărim instaurarea unui stat de drept, cu reînnoirea obligatorie la valorile

tradiționale ale spiritualității românești și civilizației europene.

Toate acestea situează partidul nostru în ierarhia partidelor moderne, de orientare creștin-democratică. Militantismul nostru tinde la validarea democratică a structurilor organizatorice, la cristalizarea conceptelor doctrinare și pregătirea programului politic, precum și a strategiei și tacticii de viitor, adecvate specificului nostru național.

Credem cu tărie că doctrina democrației creștin-democrate este doctrina societății de mâine, care va realiza umanismul integral și echitabil al omenirii.

Credincioși intereselor fundamentale ale neamului nostru, vom participa cu tot entuziasmul la reînnoirea țării și la instaurarea statului de drept și a dreptății sociale.

În fața amenințărilor reale pe care le reprezintă actualele conflicte zonale din sud-estul european, precum și a manifestărilor și tendințelor imperialiste, reafirmate de enoriașii nostalgici ai imperiului sovietic, depunem toate eforturile pentru a asigura prestigiul internațional al României, prin promovarea păcii și armoniei între popoare, prin promovarea stabilității interne și externe, garantată de integrarea în structurile europene și euroatlantice.

Grija și răspunderea pentru viitorul generațiilor de mâine ne obligă să mergem fără ezitare pe drumul drept trasat de Europa progresistă și să ne afirmăm prezența în istoria politică a României.”

(„Rolul doctrinei creștin-democrate în realitatea politică a României”, pp. 43-45).

„(...) OM LIBER ÎN TARĂ LIBERĂ - iată lozincă democrației așa cum o înțelegem noi, lozincă pentru care înaintașii noștri, în frunte cu Iuliu Maniu, și-au jertfit viața. (...)

(...) Atunci când vorbim de «democrația românească», avem în vedere faptul că principiile sociale și politice cu caracter universal nu pot fi aplicate cu eficiență fără obligativitatea respectării unor condiții specifice, naționale și locale. Democrația însăși,

care reprezintă un concept de viață, nu poate fi intuită decât în spiritul și specificul climatului local. Fiecare individ are o anumită capacitate de gândire și percepere, mai mult, poate fi în ansamblul lor, diferă ca temperament și stil de viață, care se schimbă de la o țară la alta. Democrația se va acomoda, dacă altminteri va risca să desfigureze complet aspectul lucrurilor. (...)

Sistemele sociale nu trebuie să tindă la artificializarea vieții, ci la așezarea ei pe temelii firești, în cele mai bune și echitabile condiții. Evoluția umană este condiționată în modul cel mai direct de ambianța care înconjoară omul. Miresma întăritoare a mediului ambiental, tradiția populară și creștina se vor răspândi cu

voluptate în ființa umană, dându-i gustul creației și sensul pozitiv al vieții. Omul din România își deschide ochii în dimineața și peisajul românesc. Această condiționare îl așază pe un temel cert, în mijlocul uriașei frământări universale. Abia după ce s-a fortificat în mediul nativ, omul apărut pe meridianul românesc devine un element social, spre care trebuie să se îndrepte grija și protecția statului, prin asigurarea dreptului la educație, dreptului la muncă și la retribuirea acesteia.

Democrația românească trebuie să pornească, prin urmare, de la un punct precis: ea va înregistra apariția biologică și spirituală a cetățeanului român, pe care îl va lua în brațele ei ocrotitoare, îi va asigura deplina libertate de a gândi și a se exprima, de a munci și a-și câștiga existența și de a participa la treburile obștești ale Națiunii, fără silă, fără teroare, conform cu judecata și conștiința lui.

Contestăm orice abateri de la aceste reguli, orice „experimente originale”, cu deplina conștiință că nu i se poate oferi națiunii române, în mod cinstit, perspectiva libertății dacă ea mărturisese, în același timp, primatul unei clase asupra celorlalte și dacă, refuzând minunata armonie românească, tinde la violența ignoranței a drepturilor unui individ sau a unei categorii sociale.

Detestăm dictatura personală, dictatura de plan, dictatura de clasă, dictaturile de orice fel, care au apărut sau care vor mai fi inventate, socotindu-le maladii care atențiază, în modul cel mai profund, la însăși existența umană.

Suntem hotărâți să luptăm, până la sacrificiu, pentru triumful singurei adevărate libertăți, singurei adevărate democrații, pe care o așteptăm cu iubire nemăsurată pentru neamul nostru.

Vom participa la organizarea ei, cu toată puterea noastră de muncă și persuasiune, socotind că, la începutul noului veac, scuturate de noianul interpretărilor apocrifice, Libertatea și Democrația, vor dăruii fiecărui român posibilitatea de a trăi după propria vrea și de a-și rosti, fără opreliști, cuvântul, în respectul spiritului legii și al moralei civice și creștine.”

(„PNȚCD și democrația românească”, pp. 39-40).

CORNELIU COPOSU - o prezență mereu vie în exilul românesc

Sâmbătă, 23 decembrie, la șase săptămâni de când cel mai prominent lider al opoziției democratice românești, președintele moral al României, Corneliu Coposu, a intrat în istorie, un mare număr de români s-a adunat la Misiunea greco-catolică din rue Ribera pentru a lua parte la un serviciu divin, oficiat de Monseniorul Gheorghe Surdu.

Scriitorul Cicerone Ionițoiu, vicepreședinte al PNȚCD, a elogiat personalitatea marelui om politic, Corneliu Coposu, pe care l-a comparat cu un „rege necoronat al României”.

După o bogată pomană românească, cei prezenți, care purtau la piept o panglică tricolor în doliu, au urmărit pe micul ecran: episoade din Memorialul durerii, realizat de Lucia Hossu-Longin, ceremonia de înmormântare de la 14 nov., precum și festivitatea oferirii titlului de Cavalier al Legiunii de Onoare, de către ambasadorul Bernard Boyer, în numele președintelui Franței, Jacques Chirac.

S-a semnat în „Cartea de aur” în memoria lui Corneliu Coposu, prefațată de M.S. Regele Mihai și Regina Ana.

Ilie MIHALCEA, Paris

Comemorare

Marti, 26 dec. 1995, la ora 18.30, la biserica romano-catolică din municipiul Reșița a fost oficiată o Liturghie în ritul greco-catolic și un parastas pentru dl. Corneliu Coposu. Inițiativa a venit din partea Protopopiatului greco-catolic din Reșița. Au fost invitați prin televiziunea locală și ziarul local să participe toți cei ce l-au iubit, stimat și respectat pe liderul țărănist și fiu demn al Bisericii greco-catolice. În mod special au fost invitate oficialitățile municipale și județene care s-au evidențiat însă prin totală absență.

Liturghia și parastatul au fost oficiate de protopopul greco-catolic Marian I. Ștefănescu. A participat un numeros public din diferite comunități religioase, aparținând diferitelor naționalități conlocuitoare alături de români ca și lideri ai diferitelor formațiuni politice sau apolitice ca: PNȚCD, AFDP, Alianța Civică, Forum-ul german, UDMR, „Amicii Regelui Mihai”.

Natanael PESCARU

La două luni de la intrarea în istorie a SENIORULUI, trebuie să arătăm că suntem demni de moștenirea sa; și ne vom dovedi demni de ea numai dacă vom urma fără ezitări linia politică adoptată de PNȚCD după decembrie 1989, tot așa cum SENIORUL a urmat linia politică a marelui său înaintaș IULIU MANIU.

Drumul nostru va fi presărat cu dificultăți și cu tentații de tot felul, însă vom fi demni de înaintașii noștri numai dacă nu ne vom lăsa descurajați de dificultăți și nici ispitiți de tentații.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Răsvan DOBRESCU

Viitorul Academiei Române

Când a fost înființată sub numele de *Societatea Academică Română*, acum 130 de ani, Academia Română a avut misiunea „de a conlucra la înaintarea literelor și științelor între români”. Pe parcursul unei activități prestigioase, Academia a îndeplinit nu numai rolul de for de consacrară, care reunește principalii oameni de știință și cultură ai țării, ci și rolul activ, de a organiza și îndruma cercetarea științifică, în special fundamentală și avansată, în vederea atingerii obiectivelor naționale. Este ceea ce unul din președinții ei, Dimitrie Gusti, denumea în 1923 „Academia militans”.

După cum este cunoscut, regimul comunist, mai ales după 1970, și-a propus să anihileze Academia. Spre deosebire de alte țări din fostul lagăr socialist, în care academiile erau instituții puternice dar subordonate partidului și statului, fosta Academie a fost lipsită de toate institutele ei de cercetare, desființate sau transferate la ministere. Nu s-a mai permis alegerea de noi membri, astfel că la finele lui 1989 rămăseseră circa 90, în mare majoritate de vârstă înaintată. Cercetarea științifică românească, în special cea fundamentală, a fost marginalizată.

Academia Română a renăscut după 1990 și numără în prezent 165 de membri titulari și corespondenți, numărul maxim admisibil fiind 181. Majoritatea vechilor institute de cercetare s-au reînnoit sau cupola Academiei; au fost înființate și numeroase unități noi. În toate cele

65 de unități (institute și centre de cercetare) lucrează acum circa 2.500 de cercetători plus personal auxiliar.

Perioada reparatorie de reconstrucție a Academiei, poate fi considerată în linii mari încheiată. Urmează în mod necesar o perioadă de restructurare, de modernizare, pentru a face față cu succes cerințelor deosebite impuse de progresul fără precedent al științei pe plan mondial și de dorința românilor de a fi competitivi, pe măsura capacităților lor intelectuale, cu oamenii de știință și cultură din alte țări.

După aproape doi ani de efort susținut, au fost elaborate în cadrul Academiei două documente cu implicații majore pentru viitorul acestei instituții. Este vorba de „Cartea Albă privind strategia de dezvoltare a cercetării științifice din Academia Română” și „Raportul de evaluare a unităților de cercetare ale Academiei Române”, ambele sub îndrumarea semnatarului acestor rânduri.

Prințipalele resurse pe care cointează Academia sunt cele umane, cercetătorii competenți și motivați care lucrează în institute. Ei reprezintă viitorul Academiei, în special cei tineri; lor trebuie să li se asigure acele condiții de cadru legislativ și de suport logistic pentru a-și valorifica potențialul.

Aceste condiții se grupează în mod natural în două categorii: cele legate de promovarea calității și cele legate de promovarea libertății.

Calitatea înseamnă un nivel al cercetării pe deplin comparabil cu cel

atins pe plan mondial. Acest nivel este deja atins în unele domenii, dintre care citez, fără a putea fi exhaustiv, matematica, fizica, chimia, speologia, biologia celulară, lingvistica. El va putea fi atins și în alte domenii, cu condiția unei selecții judicioase a priorităților (nimeni nu-și poate permite astăzi să atace pe tot frontul specialităților), a întăririi cooperării internaționale, a îmbunătățirii condițiilor de viață și de activitate ale cercetătorilor.

Libertatea înseamnă posibilitatea cercetătorilor de a-și orienta singuri activitatea, de a crea și a publica rezultatele lor, de a comunica cu omologii lor din toată lumea, de a supune cercetarea științifică controlului din partea comunității științifice de

specialitate, ceea ce în limba engleză se exprimă sintagma „peer review”. Ea înseamnă o întărire și o traducere în fapt a autonomiei academice, posibilitatea reală de a dispune de bugetul alocat de către Parlament, fără îngrădiri birocratice și centralisme mioape.

Vitorul Academiei Române depinde în primul rând de membrii acestei instituții și de cercetătorii din rețeaua ei de unități. Dar mai depinde și de posibilitatea ce o vor avea aceștia de a-și îndeplini misiunea așa cum o înțeleg și o doresc ei înșiși.

Acad. Aureliu SÂNDULESCU,
vicepreședinte al
Academiei Române

Semnal

Salvador Dali, Jurnalul unui geniu, Ed. Humanitas, Colecția Memorii/Jurnale, traducere de Tania Radu, preț neaplicat

Celebrul pictor spaniol se dervăluie publicului românesc în ipsozax de scriitor prin prezentul volum. Extrasele din jurnalul ținut între anii 1952-1963 își propun să demonstreze cu impetuozitate că „viața de fiecare zi a unui geniu, somnul lui, digestia, extazele, unghiile lui, gripelile lui, sângele și moartea lui sunt esențialmente diferite de ale celorlalți oameni”. Alte pagini au rămas însă inedite

deoarece regimurile democratice nu sunt apte să primească revelațiile năucitoare pe care obișnuiesc să le facă. Vremea lor vine atunci când Europa își va fi redobândit marhiile tradiționale. În așteptarea acelor vremuri, vreau să-mi țin cititorul cu sufletul la gură și să-l fac să cunoască tot ce poate fi cunoscut despre atomul Dali”. Sper să nu mai dureze mult! (R. A.)

Carnet plastic

Solemnă cadență a tinerilor artiști

Vizitând, în primele zile ale noului an (1996), câteva dintre galeriile de artă bucureștene, am fost plăcut impresionat de prezența convingătoare a unor tineri artiști în plină afirmare. Sentimentul că pe urmele seniorilor „clasiți în viață” și a generațiilor mature cu statut artistic bine definit calcă împetuoz și fără complexe veritabile cohorte de artiști tineri este mai mult decât tainic. Înseamnă că viitorul artelor noastre este pe deplin asigurat și că putem sta drept în fața eternității.

CELINA GRIGORE, după numai trei ani de la încheierea studiilor superioare în cadrul Academiei de Artă din Capitală, secția tapiserie, clasa profesoarei Maria Blendea, a participat la un impresionant număr de expoziții de grup organizate în țară și străinătate, fiind onorată cu Marele Premiu „Art Zone” pentru tapiserie „The Stage” în Denver, Colorado, SUA și cu Premiul Festivalului Național Studentesc din Petroșani. Câteva dintre compozițiile ei pot fi întâlnite în diverse muzee și colecții din România, Japonia, Franța, Italia, Anglia, Israel, SUA. Pentru meritele sale profesionale, în 1994, a fost primită membră a Uniunii Artiștilor Plastici din România. Recenta expoziție personală deschisă în somptuosul salon al Galeriei de Artă „Orizont” reprezintă o convingătoare dovadă de maturitate artistică.

Finețea, siguranța și grația liniilor, a conturilor și a formelor din desenele sale îi conferă un loc sigur printre colegii ei, desenul - se știe - reprezintă o condiție sine qua non pentru toți artiștii plastici. În fond, stăpânind arta desenului, ea se poate manifesta cu deplină justificare în orice domeniu al creației plastice. Dar adevărata măsură a personalității sale artistice o întâlnim în numeroasele și splendidele sale compoziții de tapiserie. Vibrația, măiestria îmbinării firelor de lână în toate tehnicile

genului și capacitatea de-a sugera un univers propriu (în care și cuceririle artei noastre populare sunt fructificate) o situează printre cei mai reprezentativi tineri artiști în acest dificil și costisitor domeniu al creației plastice. Cuvintele, mai ales, în cazul lucrărilor de tapiserie, se dovedesc neputincioase, compozițiile ei trebuie văzute și „cântărite” cu ochii proprii, pentru că ele glăsuiesc altfel pentru fiecare sensibilitate care s-apelează asupra lor.

SORIN ADAM - și el pictor tânăr (sub treizeci de ani!), remarcat elogios încă de la primele sale manifestări în public - se prezintă în cadrul Galeriei de Artă a municipiului București, după o susținută participare la expozițiile de grup, cu cea de-a treia expoziție personală, surprinzător de bogată și cu o mare varietate tematică. Doi dintre maeștrii consacrați ai picturii noastre contemporane ni-l recomandă călduros. Traian Brădean, încercat de bucuria „celui care cunoaște elanul generațiilor tinere”, îl simte - în spirit și în viziune - „în preajma lui Nicolae Tonitza”. Constantin Piliuța - alt vârf al picturii noastre - îl consideră un „colorist și inteligent gânditor al suprafeței”. Într-adevăr, Sorin Adam se mișcă în câmpul picturii cu dezinvoltură și profesionalism.

Pledează în acest sens, în primul rând, peisajele, în special marimele în care stânca, solid înfiptă în materie, stă față-n față cu marea și cu cerul - alte două însemne ale permanenței. Stânca impresionantă curcubeu în care albul, griul, așternute cu pensula mare sau cu cuțitul - nu îngăduie nici ierburii nici arbuștii... Doar sus, pe coamă, face loc unor căsuțe cu pereți albi și acoperiș

roșu-portocaliu și câtorva copaci răsușiți de vânturi și arși de soare... Remarcabilă se dovedește a fi și suita de naturi statice (pensule, vase, fructe, cărți, ulicioare etc.) măcar că în unele dintre ele florile vii, în ghivecele emăltuite, sunt „personaje” principale. Pictorul i se supun până și „spinoasele” probleme ale nudului - expresie a frumuseții trupului feminin... Linile și formele ondulate ale corpului, chiar și-atunci când sunt „cercetate” în oglinda cu interes „suspect” de-a tulbura și ademeni, se extind și asupra sufletului care ne apare lipsit de pecete.

Intrările în lume ale tinerilor artiști - cu verva și spontaneitatea care-i caracterizează - se cuvin salutate deschis și apreciate cu sinceritate. Rezervele neîntemeiate și teoriile „subțiri”, ca să nu mai pomenim de formulele goale de tipul: „... își caută drumul...”, „... se află în pragul cristalizării...” etc nu atârnă în balanța nimănui.

M. AUGUSTIN

Comentarii pe marginea Legii privind dreptul de autor și drepturile conexe

România este una dintre primele țări europene care au adoptat o legislație modernă în domeniul dreptului de autor, prin legile din 1862, 1923 și Decretul 321/1956.

Schimbările politice și sociale din ultimii 6 ani, dar și transformările spectaculoase înregistrate în a doua jumătate a secolului de către mijloacele de difuzare și copiere a operelor culturale, au făcut ca actualul cadru juridic să fie depășit, ceea ce a dus la necesitatea elaborării unui proiect de lege care să țină cont de toate aceste evoluții și care să armonizeze legislația internă cu cea internațională.

Pe de altă parte, prin acordul comercial (vizând în primul rând clauza națiunii celei mai favorizate) încheiat în 1992 cu S.U.A., Guvernul României și-a luat angajamentul de a trimite spre legiferare Parlamentului, până la 31 decembrie 1993, o legislație modernă în domeniu. În aceste condiții, Comisia pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă a încercat să promoveze, în 1993, o propunere legislativă privind dreptul de autor și drepturile conexe, care a fost retrasă, ca urmare a asigurării date de Guvern, că un proiect de lege similar va fi transmis Parlamentului, într-un timp foarte scurt. Mai recent, dl. Alfred Mosea, ambasadorul Statelor Unite la București, ne-a trimis o scrisoare prin care își exprimă speranța că acest proiect de lege va fi aprobat „cu prioritate”, având în vedere că „protecția adecvată și

efectivă a dreptului de autor este crucială pentru tranziția României la economia de piață și pentru posibilitatea țării de a atrage investiții străine în domeniul înaltei tehnologii”. Opinii similare ne-au fost împărtășite de președintele Alianței Internaționale pentru Proprietatea Intelectuală – reprezentând peste 80 de asociații –, dl. Eric Smith, care și-a exprimat speranța adoptării acestui proiect de lege de către Camera Deputaților, încă în 1995.

Prezentul proiect de lege a fost elaborat după consultarea legislației internaționale, a experților români și străini și a uniunii de creatori, beneficiind și de sprijinul concret al Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală și al programului Phare.

Proiectul de lege este prin excelență complex și foarte tehnic. Cele 21 de capitole (plus dispozițiile tranzitorii și finale) reglementează, în primul rând, subiectul, obiectul și conținutul dreptului de autor, durata protecției și limitele exercitării acesteia și cesiunea drepturilor patrimoniale de autor. Conține, de asemenea, și dispoziții speciale privind operele cinematografice și alte opere audiovizuale, programelor pentru calculator, operele de artă plastică, arhitectură și fotografice, protecția portretului și destinatarului corespondenței și a secretului sursei de informație. Proiectul de lege reglementează, în continuare, drepturile conexe dreptului de autor, stabilind drepturile artiștilor interpreți și executoranți, drepturile producătorului de înregis-

trări sonore și audiovizuale și ale organismelor de radiodifuziune și de televiziune (inclusiv situația retransmiterii prin cablu). O secțiune importantă a proiectului de lege este rezervată gestionării și apărării dreptului de autor și a drepturilor conexe, reglementându-se problema organismelor de gestiune colectivă a acestor drepturi și a finanțării lor.

Principalele reglementări noi în raport cu vechea legislație sunt următoarele:

- introducerea în rândul operelor protejate a programelor de calculator;
- mărirea duratei de protecție de la 50 la 70 de ani;
- introducerea „dreptului de suită” între drepturile speciale pentru artiștii plasticieni;
- stabilirea unei „remunerări compensatorii” în favoarea creatorilor, pentru copia privată, posibilă datorită mijloacelor tehnice de copiere individuale;
- instituirea principiului liberei negocieri a drepturilor de autor, cu înălțurarea oricăror limitări;
- inclusiunea, pentru prima dată, în legislația noastră, a drepturilor conexe, aparținând artiștilor interpreți sau executoranți, producătorilor de fonograme și organismelor de radiodifuziune și televiziune;
- reglementarea statutului juridic al organismelor de gestiune colectivă a drepturilor de autor, ca organisme de liberă asociere a autorilor;
- întărirea protecției juridice, în toate fazele, împotriva încălcărilor

dreptului de autor și sancționarea, ca fapt penal, a furtului de proprietate intelectuală, în domeniul cultural.

După forma adoptată de Senat, cele două Comisii sesizate în fond, deci Comisia de Cultură și Comisia Juridică, au avut în vedere ca proiectul să corespundă, pe de o parte, realităților noastre culturale și, pe de altă parte, obligațiilor pe care România și le-a asumat sau și-a exprimat intenția de a și le asuma, pe plan internațional. Acestea sunt Convenția de la Berna – privind protecția operelor literare și artistice –, cea de la Roma, din 1961, privind protecția artiștilor interpreți sau executoranți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune, Convenția Fonograme de la Geneva, din 1971, Acordul TRIPS (Runda Uruguay a Acordului General pentru Tarife și Comerț, respectiv, a Organizației Mondiale a Comerțului).

Cele 264 de amendamente propuse prin Raportul Comisiilor urmăresc, în primul rând, îmbunătățirea unor redactări și efectuarea unor corectări. Majoritatea covârșitoare a modificărilor propuse sunt de acest gen. Există și câteva, foarte puține, deosebirii de fond între varianta Senatului și cea propusă de Camera de Comisii, ele fiind semnalate, ca atare, în Raport. Având în vedere importanța culturală dar și economică a Proiectului de Lege supra dezbaterii astăzi ne exprimăm speranța că el va fi examinat cu obiectivitate și interes.

Gabriel TEPELEA

Jurnal de spectacol

Ultimul macabeu

De întotdeauna, teatrul și-a asumat rolul de comentator al vremurilor. Așa apărea la data premierii – 30 noiembrie – ultima producție a Teatrului „Andrei Mureșanu” din Sf. Gheorghe. Deși scrisă în 1982, Groapa din tavan, piesa dlui Matei Vișniec, vorbește parcă despre conflictul din fosta Iugoslavie, după cum însuși autorul mărturisește. Montarea dlui Bogdan Voicu pune în evidență cu pregnanță această similitudine.

Spectatorul nu este lăsat să asiste comod dintr-un fotoliu la drama de pe scenă, ci implicat îndeaproape. El este dirijat prin gangul curții interioare spre o pivniță în care doi dezertori și-au găsit adăpost. Dar în nici un caz liniștea. Războiul fără cauze nobile, camaraderii pe viață și eroismul nu au dezvoltat decât violență, persecuții, perversiuni, isterie. Clastrarea, automatismele și inactivitatea amplifică starea neurastenică, labilitatea psihică pe fondul unei acute lipse de afecțiune. Numai instinctul de supraviețuire mai generează rudimente de sentimente și reacții. Oricare ar fi însă raporturile dintre ei, soldații rămân victime. Inamicul nu este nici el un dușman real, ci tot o victimă, un fugar mut. Împreună alcătuiesc o Treime a jertfiților: Frica, Orbul și Nebunul. Cu soarta lor se joacă sadic Soldatul bine echipat, rafinat muzician îmbrăcat în pelerină de mătase neagră. Enigmaticul personaj trimite direct la imaginea ofițerului german denaturat din al II-lea război mondial și de acolo la ideea puterii politice instigatoare. Acesta nu este însă ultimul plan sugerat de tânărul regizor, Bogdan Voicu. Spectacolul este punctat de aluzii biblice, permanent însoțite de semne apocaliptice. Macabeul neglorios, ieslea pângărită, Pieta răutăcioasă,

trompete din care cântă șarpele, sunt tot atâtea avertismente ce anunță apropierea unei instanțe malefice biruitoare.

Complexă, încheagată, tensionată, viziunea regională este excelent susținută de distribuție. Dl. Cristi Drăgan (Soldatul bine echipat) stăpânește tot atât de bine expresivitatea corporală ca și clapele instrumentelor. În vreme ce muzica se

populată cu coșmaruri aievea și dorința disperată de a evada. Paraschiv, personajul interpretat de dl Tudor Smoleanu, este camaradul pe care frica de moarte îl umanizează mai mult. Domnia sa nuanțează cu precizie o gamă numeroasă de puseuri emoționale care se nasc în devălmășie, în confuzia sufletească ce-l stăpânește. Astfel, teroare, milă, slăbiciune, dorință de răzburare prind contur. Corpul dlui Adrian Ancuța este un Macabeu (s) care nu mai luptă pentru păstrarea legii sfinte. Singură, numai haina militară de camuflaj mai amintește soldatul de altădată în eroul nevrotic, când apatic, când agresiv, când dur, când înțelegător. După ce este rănit și rămâne orb, starea de nesigurantă se adâncește, iar absurditatea reacțiilor ajunge la paroxism, căci o imensă dorință de viață îl domină.

revarsă caldă și liniștitoare, trupul și chipul său rămân rigide și neiertătoare, făcute parcă numai din linii drepte. Inamicului nebun și mut, dl Tiberiu Tudoran îi construiește un întreg univers interior

spațiul iugoslav s-a instaurat pacea; o groapă s-a astupat în tavanul cerului.

Anca ROTESCU

Între vis și realitate: „Raportul Văcăroiu“

Recent, Guvernul a dat publicității o nouă analiză a rezultatelor celor trei ani de activitate (1993-1995). Din lipsă de spațiu, ne vom limita, doar, la câteva considerații de ordin general.

Mai întâi, nu este clară oportunitatea publicării materialului în acest moment. Guvernul nu se află în preajma încheierii mandatului său, nu există o cerere expresă din partea Parlamentului, nu am ajuns în pragul unei noi etape de dezvoltare. Dacă ținem seama de gradul de sărăcire a populației, această inițiativă guvernamentală înseamnă o risipă a banilor contribuabililor, care se adaugă la multe alte cheltuieli inutile în raport cu interesul național (ziar și post de radio proprii, schimbarea repetată a limuzinelor etc).

În al doilea rând, din păcate, calitatea documentului în cauză este slabă. Formulările de tip ceașt-festivist, limbajul de lemn neocomunist, se întâlnesc din abundență. Nivelul analizei este scăzut. De fapt, în general, nici nu este vorba despre o analiză, ci, mai degrabă, despre o simplă trecere în revistă.

Noi nu credem că membrii cabinetului Văcăroiu nu cunosc importanța alegerii corecte a unei baze de comparație. Într-o țară aflată sub incidența unei profunde crize economice, o analiză exclusiv conjuncturală nu poate avea relevanță. De ce s-a evitat, oare, o comparație cu o perioadă anterioară semnifi-

cativă? Nu are dreptul românul să știe cum stăm, în prezent, în raport cu epoca economiei comuniste? Se evită, de asemenea, orice comparație cu „suratele de suferință” din Europa. Un astfel de procedeu ar pune în evidență menținerea unor decalaje importante și chiar, accentuarea lor. Nu demult, Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare a calculat un indicator sintetic privind „dezvoltarea umană”; în prezent, România ocupă locul 77 în lume, după Bulgaria - locul 40, Bielorusia - 38, Ungaria - 28 etc. În loc să se hrănească cu iluzii, mai bine, guvernul Văcăroiu ne-ar arăta ce șanse reale avem în vizuinea sa, de a lichida acest decalaj rușinos.

Prezentarea unor adevăruri parțiale, dezinformarea prin omisiune, sunt caracteristice întregului Raport. În goană după „fapte pozitive”, nu se suflă un cuvânt despre fenomene negative cu incidențe majore. Iată, de pildă, „economia subterană”. Acest fenomen a luat extindere tocmai în anii guvernului Văcăroiu. El este atât de grav pentru siguranța națională, încât și-a găsit locul chiar în recentul raport al Serviciului Român de Informații.

Deosebit de îngrijorătoare a devenit situația monedei naționale. În lunile octombrie și noiembrie 1995, cursul leului s-a prăbușit dramatic: în numai 40 de zile cu 25%. Pentru haosul din economie este semnificativ faptul că situația leului în raport cu dolarul s-a înrăutățit

chiar și atunci când pe piețele internaționale, cursul dolarului scădea în anii guvernării Văcăroiu, scăderea cursului monedei noastre naționale a bătut toate recordurile, ajungându-se la un raport (la casele de schimb) de peste 3.000 de lei pentru un dolar. Într-un studiu al Comisiei Economice a ONU pentru Europa se estimează că în anul 2000, dolarul va costa 7.000 de lei!!! Care sunt cauzele acestor evoluții, cum putem lupta împotriva lor? „Raportul Văcăroiu” nu suflă un cuvânt. Abundă, în schimb, afirmații fără acoperire. Bunăoară, că Guvernul ar fi acționat în direcția „practicării unei protecții a producătorilor naționali”, prin „măsurile care să împiedice o concurență neloială...”. Dar omul obișnuit vede că, la piață, exced salamurile italienești, puii americani, brânza franțuzească, untul olandez sau cel german etc și că produsele similare românești aproape au dispărut. Despre ce fel de protecție a agenților economici autohtoni mai poate fi vorba? Desigur, nu milităm pentru o politică protecționistă, ci pentru măsuri concrete de stimulare a producției interne, care să devină competitivă.

Numeroase sunt criticile care pot fi aduse „Raportului Văcăroiu”. Marile eșecuri - blocarea Reformei economice, în general, a privatizării, în special, sunt escamotate. Promitem cititorilor să revenim asupra lor, în numerele viitoare ale „Dreptății”.

Prof. dr. S. DUMITRESCU

Sfârșitul anului a adus în Rusia victoria în alegeri, de altfel așteptată a partidului național-comuniste. Începând cu anul 1992 asistăm în țările din estul și centrul Europei, care au fost în sistemul totalitar la legitimizarea neocomuniștilor prin sufragiu popular. Procesul a început cu Lituania, Slovacia, apoi Polonia, Ungaria, Bulgaria. Analizii politici explică această stare prin dificultățile tranziției și respingerea de către electorat a sacrificiilor impuse de o radicală reformă economică. În definitiv rusul, cetățeanul de rând a votat pentru hleb (pâine) și rabota (muncă, de fapt loc de muncă). Rezultatele ar reflecta deziluziile electoratului față de guvernele postdecembriste și față de terapia de șoc. O analiză nuanțată se impune. În primul rând în toate țările din fostul lagăr socialist nu a avut loc un proces al comunismului, argument de ordin moral deoarece falimentul economic etatist nu a însemnat în nici o țară impunerea adevărului privind crimele fizice, economice, morale, spirituale în cei peste 50 de ani de dictatură - cizma roșie. În Rusia au trecut peste trei sferturi de veac de teroare, cetățenii ruși necunoscând nici o zi de democrație. Astăzi, după cum se știe, Occidentul este mai receptiv la comemorări și dezvăluiri de crime fasciste, dovedind o periculoasă toleranță față de crimele comuniste. Așa se explică și lipsa de reacții față de recente

rezultate ale alegerilor din Rusia. Recent, Alvin Töfler arată că nomenclatura din toate țările postcomuniste a știut cum funcționează sis-

temul, a avut informațiile necesare și s-a putut ajuta de structura birocratică și astfel liderii comuniști au devenit lideri ai „capitalismului”. În accepția vestică acest lucru se poate tolera, căci un comunist dovedit se convertește la capitalism. Întrebarea este dacă va fi vreodată democrat și cât de reală este această convertire.

Nu întâmplător, Lenin lansa prin anii 1920 buda cu capitalistul care este în stare să vândă și funia cu care se va spânzura. Să nu uităm că și în sistemul economic de piață funcționează state declarate fundamentalist musulmane.

În al doilea rând impresionează discursul electoral al liderilor comuniști și naționaliști respectiv Ziuganov și Jirinovski. Adversarii lui Elțin s-au bazat pe denunțarea umilinței maicii Rusia, mare putere hărăzită prin testamentul lui Petru cel Mare.

Ziuganov nu se sfiște să afirme că drumul României spre vest trece prin Moscova, iar Jirinovski ne pune alături de neamurile pravoslavnice.

În acest context, opoziția din țara noastră este favorizată dat fiind capitalul politic în materie de occidentalism. Nu trebuie neglijat nici faptul că și aripa liberală a PDSR-ului a militat pentru o apropiere de NATO. În anul electoral care a început, în propaganda electorală nu trebuie neglijată nici problematica internațională și nici dorințele electoratului care în cea mai mare parte dorește ce este mai bun din ambele sisteme - magazine pline și libertăți împreună cu garantarea locurilor de muncă și prețuri mici.

În mesajul Regelui Mihai adresat poporului român cu ocazia Anului Nou se spune „Trebuie să nu uităm că dacă vom irosi încă un an, vom compromite viitorul unei întregi generații”.

Horia OPRICĂ

În România nu va fi pace socială în afara democrației de inspirație creștin-democrată

Ideea Greciei antice despre democrație a evoluat de-a lungul veacurilor, îmbogățindu-se cu noi elemente și conturându-se în secolele al XIX-lea și al XX-lea sub forma de democrație liberală, care devine model de organizare democratică pentru multe state.

Vremea ideologilor antagoniste, bazate pe ură de clasă, de rasă ș.a.m.d., a luat sfârșit; ultraliberalismul, de asemenea, a eșuat nefiind valabil astăzi, dovadă preocupările neoliberalismului pentru justiție socială, pentru protecție socială. În ceea ce privește social-democrația, puterea „creatoare” și „transformatoare” a acestuia a scăzut. Nu avem pretenția absolutizării concepțiilor creștin-democrate; acceptăm existența pluralismului, concepțiilor diverse, a libertății oamenilor de a-și raporta ideile, acțiunile la o diversitate de concepte politice și sociale. Fiindcă nici o doctrină nu poate să răspundă pe deplin tuturor problemelor vieții politice, sociale, economice etc. Ne luăm însă dreptul de a examina procesul democratizării României, plecând de la realitățile țării. Conștienți că ne repetăm, reafirmăm că PNȚCD nu restrânge gândirea democratică numai la aspectele politice ale democrației, cuprinzând în esență: ideile de parlamentarism, principiul separației puterilor, pluralismul politic, drepturile și libertățile fundamentale ale omului, pe scurt, ceea ce este cunoscut sub denumirea de democrație liberală.

Concepțiile noastre creștin-democrate înglobează cu necesitate și ideile despre democrația participativă, democrația socială, democrația organică, democrația economică și constituirea și afirmarea unei societăți civile personaliste și comunitare. Într-o democrație autentică creștin-democrată cetățenilor li se asigură participarea efectivă la procesul decizional și la dialogul social (democrația participativă), se coordonează și se armonizează activitățile tuturor instituțiilor statului și ale societății civile (democrația organică); se constituie și se afirmă o societate civilă, atât pentru împlinirea omului ca persoană umană cu drepturi și libertăți egale, cât și comunități de persoane în general. Potrivit doctrinei creștin-democrate, democrația este pluralistă, politic, ideologic și social, prin acceptarea libertăților de opinie, existenței partidelor, concepțiilor politice și sociale diferite. De asemenea, prin recunoașterea grupurilor sociale - familia, sindicate, asociații profesionale, comunități religioase etc se afirmă democrația socială autentică. Totodată democrația autentică are un caracter social și economic prin garantarea drepturilor și libertăților în mod eficace prin promovarea și realizarea dreptății sociale, solidarității și protecției sociale.

Întregul sistem democratic amintit nu poate fi însă conceput în afara existenței proprietății private care să asigure posibilitatea afirmării personalității umane, a demnității acesteia.

Prin urmare, prin prisma viziunii creștin-democrate vom realiza procesul democratizării în țara noastră, viitorul împlinirii acesteia. Un prim pas, pregătitor, al democratizării țării, este înlăturarea struc-

turilor comuniste din viața națională, a tuturor legilor comuniste discriminatorii și consecințelor acestora. Urmează apoi întronarea drepturilor și libertăților cetățenești, a ordinii de drept, democratice și sociale.

Ce constatăm? Nici până astăzi nu au fost abrogate în întregime legiurile comuniste discriminatorii, nici până astăzi nu s-a pus capăt fărădelegilor comuniste. Dimpotrivă suntem martorii înveșnicirii acestora. Să ne oprim numai la două situații tipice: în domeniile agriculturii, prin legea fondului funciar, al proprietății locuințelor, prin menținerea măsurilor de naționalizare, expropriere, confiscare în favoarea oamenilor puterii.

Nu este suficient să adoptăm o nouă Constituție prin care să proclamăm principiile generale ale democrației. Principiul separației puterilor în stat, garantarea proprietății private nu sunt expres recunoscute în Constituție. Nu este o omisiune, o scăpare, ci pur și simplu o dezvăluire a concepțiilor dușmănoase ale puterii față de concepțiile democratice.

Nu numai că există o lipsă a măsurilor concrete de apărare a drepturilor și libertăților cetățenești din partea puterii. Aceasta este hotărâtă să perpetueze toate „valorile comuniste”, adaptate noilor vremi. Reconstituirea dreptului de proprietate pentru țărani întărită, se refuză cu încăpățănare eliberarea titlurilor de proprietate pentru a-i forța pe țărani din nou spre formulele colectiviste-comuniste ale muncii în comun. Privatizarea în industrie va garanta și în viitor menținerea monopolului de stat. În domeniul structurilor statului, constatăm monopolul partidului de guvernământ - PDSR. Parlamentul nu este independent, este supus guvernului, iar amândouă PDSR-ului. La fel și justiția este supusă executivului, președintelui, partidului de guvernământ.

Ca un paradox al manifestării puterii actuale, cu cele două curente de bază din cadrul său, conservator-comunist, de menținere a structurilor etatizante din economie și cel reformator de tip „capitalism sălbatic” - se remarcă politica „porților deschise”, care lasă cale liberă, prin toate mijlocele, îmbogățirii prin jaf și constituirii unei oligarhii. Prin nașterea oligarhiei economice se va adânci

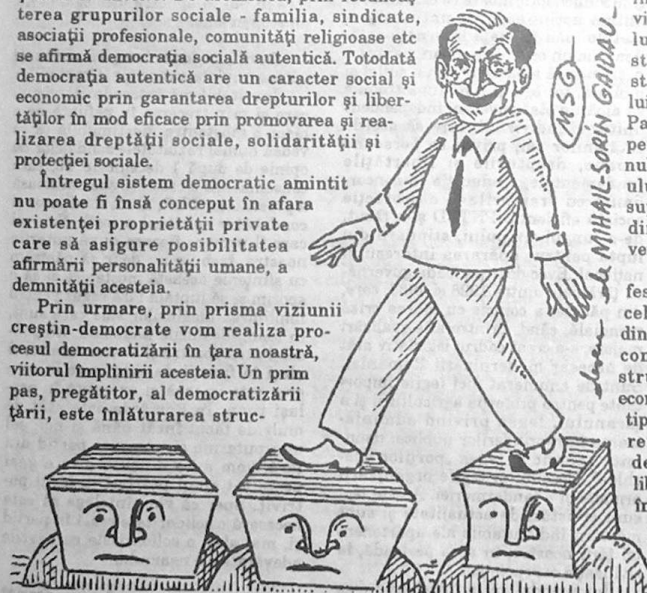
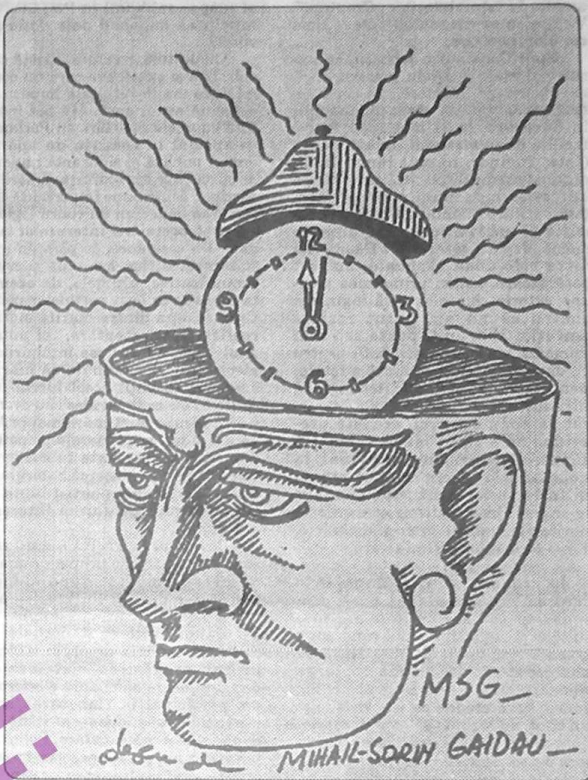
prăpastia economică și socială între cetățenii României. Condămnăm această practică ireversibilă de sărăcire a populației țării. Pentru a se preveni orice confuzie, precizăm că suntem pentru economia de piață, privată, dar în cadrul unor legi ferme care să apere pe cetățeni de practici nelegale ale unor persoane hrăpărețe și corupte. Suntem pentru solidaritate între oameni, între persoane, între diferitele categorii sociale de cetățeni, pentru protecție socială, ceea ce înseamnă solidaritatea instituționalizată într-o societate democratică. Prin politica actuală a Puterii nu numai că se adâncesc inegalitățile economice pe căi ilicite, frauduloase, criminale, adesea, dar se creează premisele unor viitoare tulburări sociale. În lumina concepțiilor noastre creștin-democrate, menirea unei puteri, a unui partid ajuns la putere, este de a armoniza interesele, de a căuta compromisuri pe cale pașnică și nu de a lăsa câmp liber conflictelor sociale, rezolvabile pe cale violentă.

În concepția noastră, democrația trebuie să aibă nu numai o bază politică, dar și morală, de solidaritate și dreptate socială pentru toți cetățenii. Puterea actuală este departe de ideea de moralitate și armonie socială în țara noastră.

Realitățile din România ne spun că în țara noastră nu va fi pace socială în afara democrației politice și sociale de inspirație creștin-democrată.

Democratizarea țării este numai în mâinile opoziției, a PNȚCD. Și pentru aceasta e absolut necesară de o victorie în alegeri pentru exercitarea efectivă a puterii în stat.

Grigore LĂPUȘANU-TRANSILVAN

DI CONSTANTIN DUDU IONESCU, deputat PNȚCD (București):

"Politica pretinde, pe lângă chemare și talent, educație continuă și multă muncă"

Domnule deputat, vă aflaj pentru prima dată, cu un interviu mai amplu, în fața cititorilor „Dreptății”. Vă rugăm să prezentați câteva date ale biografiei dvs.

Sunt Constantin Ionescu, cunoscut mai mult ca Dudu Ionescu, inginer de aviație, căsătorit, un copil — o fetiță de 6 ani. Am văzut lumina zilei în București, la 21 mai 1956, într-o familie de intelectuali, legată de sat (tata, inginer, născut lângă Huși, mama, farmacistă, născută lângă Târgoviște), cu mulți preoți și învătători printre înaintași. Tradiția de familie și arhiva bunicului dinspre mamă, deputat țărănist de Dâmbovița între cele două războaie, au fost hotărâtoare pentru prima mea pasiune, istoria. Am ales însă ingineria pentru că nu am putut rezista tentației zborului, poate cea mai frumoasă aventură umană. Și pentru că, după moartea prematură a tatălui meu, frațele lui mai mic, tot inginer, mi-a fost foarte apropiat sufleteste. Pot să spun acum că această profesie mi-a oferit multe satisfacții (printre altele am participat la proiectarea și experimentarea primului turboreactor românesc), m-a ferit de ingerințele politiciii comuniste, inevitabile la unele profesii umaniste, și m-a format în spiritul rigorii.

În prezent, sunteți angajat în politica...

Da, și această opțiune are mai multe explicații. În primul rând am o oarecare tradiție în familie. Apoi, am considerat că, după redefiniția națională care a fost Decembrie '89, nimeni, care credea că are vocație și bun simț, nu trebuia să stea deoparte. Glumind, cred că acesta este cel mai mare defect al meu — nu prea pot sta deoparte și nu mă pot opri să spun ceea ce gândesc. Revenind la afirmația dvs, făceam parte înainte de Revoluție dintre cei ce visau la tot felul de soluții care să scoată România din marasm. Ajunsesem chiar să gândesc, împreună cu un prieten, tot cu tradiție țărănistă, la înființarea unui partid țărănesc. Bineînțeles că, despre această inițiativă nu știau foarte multe... doar noi doi. Am avut șansa ca, după extraordinarele zile 21 și 22 și după experiența din 24 și 25 decembrie de la Casa Titulescu, să ajung pe 26 decembrie '89 în casa lui Corneliu Coposu. Dar pentru că am evocat amintirea Bătrânului, să-mi dați voie să fac o paranteză. Fără să fiu bigot, am convingerea că acest om, când a fost să fie născut, a fost hărăzit de Dumnezeu să fie martir și model pentru neamul său. De-a lungul vieții, conștient fiind de soarta sa, nu numai că nu a făcut niciodată un pas înapoi, dar s-a ridicat întotdeauna la înălțimea misiunii sale. Mulți l-au comparat, în ultima perioadă, cu un stejar la umbra căruia nu putea crește altceva. Eu am o altă imagine, mai puțin poetică, a unei sere care a știut să cultive bunul simț și buna credință, competiția cinstită, inițiativa, competența, dragostea decentă, dar fără limite, pentru neam și țară și... trasul de mână, atunci când cineva o lua pe lângă drum, ferindu-ne în același timp de mediul ostil. Acum, după „marea trecere”, sunt mulți care, invocându-i numele, vin cu tot felul de idei susținute, vezi Doamne, la timpul lui, și de Bătrân. Fără a pune la socoteală faptul că este o impietate să-i folosim mereu numele, totul apare ca o lipsă de curaj în a afirma propriile opinii, contrar comportamentului și învățămintelor sale.

Aveți deja o experiență de trei ani de parlamentar. Aveți, totodată, și responsabilități în PNȚCD. Cum reușiți să împăcați cele două activități?

Cu destulă greutate. Există cauze obiective și subiective care nu conduc întotdeauna la rezultate impuse de o exigență superioară. Mă pot mândri însă cu unele realizări. În Parlament, în special la comisia de apărare, ordine publică și siguranță națională, al cărei secretar sunt, am, fără modestie, o contribuție importantă în încercarea de a crea un cadru legislativ adecvat protejării intereselor naționale. De asemenea, în plen, în măsura competențelor, am avut intervenții semnificative, ultimele, de exemplu, la dezbaterile legii partidelor politice. Cred că una dintre marile mele ne-realizări parlamentare, cel puțin în anul 1995, a fost lipsa întâlnirilor cu electoratul. Și, trebuie să mărturisesc, am resimțit acest lucru. Întâlnirile cu cei ce te-au ales sau eventual nu au făcut-o sunt nu numai prilejuri de a fi adus cu picioarele pe pământ, dar sunt și momente în care realitatea crudă îți reîncape bateriile și îți dă noi imbolduri pentru lupta continuă de reprezentare a intereselor celor mulți.

Revenind la PNȚCD, am fost cel care am organizat primele conferințe de presă, imediat după alegerile legislative din '92 (la vremea aceea era singurul partid din opoziție care avea conferințe săptămânale), am conceput modele de organizare, am inițiat pregătirea sistematică a directorilor de campanie electorală și am participat la elaborarea noului statut. Toate acestea sunt însă departe de a mă satisface. Politica, în place sau nu, este o meserie, în sensul bun al cuvântului, care pretinde, pe lângă chemare și talent, educație continuă și multă muncă de cercetare și organizare. Din acest punct de vedere, consider că suntem doar la începutul drumului de adaptare la cerințele normale ale sfârșitului de secol XX în care viteza de circulație a informației impune existența unui organism bine structurat, flexibil și rapid în reacții. Noi avem însă marele avantaj al unei doctrine clare, ne-transplantate de aiurea, cu rădăcini adânci în istorie, și a unei legături organice cu poporul român. Totuși, aceasta nu mă împiedică să subliniez, încă o dată, importanța respectării prevederilor statutare, a competențelor, a ierarhiilor și necesitatea asumării responsabilităților. Altfel, nu am tinde la înălțimea înaintașilor și am risipi ireparabil speranțele puse în acest partid.

Sunteți tânăr. Este un handicap în politică?

Relativ tânăr, mai degrabă la mijlocul vieții. Pentru mine tinerețea este mai mult o stare de spirit. Energia, devotamentul pus în slujba adevărului, buna credință și înțelepciunea, care nu trebuie neapărat să aștepte numărul anilor, sunt unele dintre trăsăturile definitorii pentru o autentică viață politică. Pe de altă parte, cred că aveți dreptate dacă acceptăm că împlinirea în politică apare mai târziu decât în alte domenii. De aceea, par de neînțelese graba și nerăbdarea unora, uneori chiar mai tineri decât mine, de a cuceri cât mai repede poziții înalte. Să fim bine înțeleși. Sunt un adept al tot ceea ce este nou și dovedit viabil, dar nu consider tinerețea unic criteriu.

1996 este un an încărcat cu mul-

te evenimente politice. Ați dori să le comentați?

Este adevărat și aceasta în mod special pentru PNȚCD, care, iată, este primul partid după Decembrie '89 care își organizează al doilea Congres. Am convingerea că acest eveniment va consolida linia noastră doctrinară, aceea de apărare a intereselor naționale în spiritul moralei creștine, va clarifica programul politic de perspectivă și, prin dreapta cuprindere a delegaților, va alege o conducere care să fie, în același timp, garantă a continuității politicii noastre, capabilă să modernizeze partidul și să asigure transparența necesară activității interne a celui mai solid partid din România. Am și dorința ca după congres, identitatea partidului în ochii electoratului să fie mult mai clară și aceasta nu în detrimentul Convenției Democratice, al cărei principal component suntem (de altfel, unitatea opoziției este unica șansă pentru a schimba ceva în țară), ci pentru că eu cred că a sosit timpul să ne afirmăm forța fără a mai considera că ne supărăm cumva aliații.

Vreau să revin puțin asupra subiectului „interesele naționale”, pe care le putem defini ca nevoi și năzuințe vitale, țeluri fundamentale și mobiluri hotărâtoare ce călăuzesc și animă acțiunea unei națiuni și a statului său în viața internațională. Așa cum un organism uman, pentru a fi, trebuie să aibă un trup, un suflet și o minte, tot așa și o națiune trebuie să aibă un stat suveran, independent unitar și indivizibil, care să acorde cetățenilor săi, priviți ca persoane umane, drepturile și libertățile fundamentale, o educație în concordanță cu vremurile și o protecție socială eficientă. PNȚCD și-a făcut, de-a lungul timpului, stindard din lupta pentru apărarea interesului național. Evoc doar perioada guvernării țărăniste dintre 1928 și 1933, care, din păcate, a coincis cu marea criză mondială, când, printre alte realizări majore, s-a creat cadrul legislativ atât de necesar modernizării României. Sunt de enumerat aici legile importante pentru protecția agriculturii și a țărănului, legea privind administrarea întreprinderilor publice, denumită generic și legea „porților deschise”, precum și legile organizării armatei și a jandarmeriei. Aceste legi sunt și astăzi de actualitate și sunt mărturie indiscutabile ale apartenenței țării noastre, în acea perioadă, la civilizația europeană.

Întorcându-mă la întrebarea dvs, este evident că anul 1996 va fi dominat de alegerile locale și generale. Nu

am suficiente cuvinte pentru a sublinia importanța alegerilor locale. Poți să ai cel mai minunat program de guvernare, dar dacă nu ai structurile și oamenii care să le aplice până în cea mai îndepărtată comună, totul nu este decât un frumos exercițiu intelectual. În această privință, partidul nostru, prin programul său de descentralizare administrativă și de asigurare a bugetelor locale (care nu este decât o transpunere practică a principiului subsidiarității), este puternic ancorat în realitate. De asemenea, cred că nu trebuie să mai remarcesc necesitatea câștigării alegerilor generale, măcar pentru a demonstra electoratului că se poate și în alt fel, nu numai cu moștenitorii furburghieți ai nomenclaturii roșii. O chestiune delicată o va ridica rezultatul acestor alegeri care, am această convingere, ne va pune în fața dilemei: participare sau nu la guvernare. Ca să fiu sincer, mie unuia nu de acest fel mi este frică (știu că vom judeca înțelept și pragmatic când va fi să fie), ci de momentul în care, Doamne ferește, neputându-ne aplica programul nu vom renunța, agățându-ne de putere, așa cum o fac guvernanții de astăzi. Puterea, la fel ca și organizarea, nu este decât un mijloc prin care îți pui în aplicare ideologia și nu un scop în sine.

Doriți, în încheiere, să adresați câteva cuvinte cititorilor „Dreptății”?

Inevitabil mă întorc la Bătrânul, care și prin trecerea în neființă ne-a lăsat o moștenire inestimabilă (a se vedea numai rezultatele sondajelor de opinie de după 1 decembrie '95, care consemnează o creștere spectaculoasă a procentelor CDR, al cărei inițiator și conducător spiritual a fost). Noi, cei care îi urmaș fiecare după puterile noastre, trebuie nu doar să păstrăm cu sfințenie această moștenire ci să o sporim și să luptăm fără răgaz pentru împlinirea idealurilor sale care sunt, în fond, idealurile naționale. Responsabilitatea noastră și a celor care vor fi aleși în funcții de conducere la congres este imensă și onorantă în același timp. În România este atât de mult de făcut încă până și noi, cel mai puternic și numeros partid din țară, vom avea dificultăți în a găsi peste tot omul potrivit la locul potrivit. Sper că vom înțelege că este necesară o solidaritate reală în partid și, mai ales, o solidaritate cu nevoile adevărate ale neamului.

A consemnat
Virgil PETRESCU

tin
ap
si
16
FONDAT 1927